THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA,
524 Henry Ave., S. E.,
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XII, No. 7 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. JANUARY 1, 1936 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

Een Sterke Toren

De Naam des Heeren is een sterke toren; de rechtvaardige zal daarhenen loopen en in een hoog vertrek gesteld worden.

Spr. 18:10.

Nieuwjaar!

En 't nieuwe bekoort!

Het oude stelde teleur, stelt altijd weer teleur, want er is niets nieuws onder de zon; en de verwachting der goddeloozen vergaat . . . .

Doch 't nieuwe is nog niet, werd nog geen werkelijkheid, is nog voorwerp van de nog niet vergane verwachting, de nog niet teleurgestelde hope. Het nieuwe leent zich tot voorwerp der verbeelding van den ijdelen mensch, die altijd weer teleurstelling vindt en toch altijd weer verwacht. Het laat zich door die ijdele verbeelding nog vullen met verheven idealen, met rijken voorspoed, met blijdschap des harten, met levensvreugde . . . . .

In 't nieuwe jaar, dat voor ligt, zal 't beter zijn, dan in 't oude, dat henenvloog!

Wat 't oude niet bracht, belooft het nieuwe!

En, bovendien, is niet het nieuwe nog in onze macht? Het oude is harde werkelijkheid, het niet meer veranderlijke, het hopelooze. Het valt niet meer terug te roepen. Wat verkeerd gedaan werd, laat zich niet meer verbeteren. Doch 't nieuwe wacht nog, moet nog worden. En wat het worden zal, hangt immers aan den wil van den machtigen mensch? . . . . .

Het nieuwe bekoort!

En schoon al 't oude in 't verleden hem toeroept, dat er van 't nieuwe niets is te verwachten, dat hij hier wandelt in de vallei der schaduwe des doods, dat alles ijdelheid der ijdelheid is, toch vestigt de mensch altijd weer met nieuwe hope zijn blik op dat bekorende nieuwe!

En schoon het verleden met luide stem getuigt, dat hij 't altijd weer verderft, toch treedt hij steeds weer met nieuwe voornemens en nieuwe idealen de toekomst tegemoet.

Het nieuwe geeft moed, zooals 't oude teleurstelt.

Bekorend Nieuwjaar!

Nieuwjaar!

En waarheen? Wie zal ons het goede doen zien?

Waarheen? Want ook in het jaar, dat henenvloog, kwam het goede niet. En 't is altijd nog donker rondom ons in de wereld!

Waarheen met zonden en ellenden, die ons bijbleven heel 't oude jaar door, die met ons 't nieuwe jaar ingingen, die tegen ons getuigen, ons brengen in 't gericht, ons veroordeelen voor het aangezicht Gods? . . . . .

Waarheen, als alle dingen ons tegen zijn, in nood en in dood, in kommer en gebrek, in droefheid en smart, als de nood stijgt en er nergens uitkomst is? Want ook in 't nieuwe jaar is ons leven niet anders dan een gestadige dood; en ook in de toekomst wenkt de dood ieder uur! . . . .

Waarheen met steeds grooter wordende wereldnood, met oorlogen en geruchten van oorlogen, met wankelende fundamenten en dreigende ineenstortingen?

Waarheen met Sions worstellingen, met vijanden en verleiding, met valsche philosophie en afval van den levenden God?

Nieuwjaar en . . . waarheen?

Een sterke toren!

Is de naam des Heeren!

Daarheen zal de rechtvaardige loopen! Daar*in* zal hij loopen en hij zal veilig zijn, want daar zal hij in een hoog vertrek gesteld worden!

En dat loopen in dien sterken toren is het waagstuk des geloofs!

Want die toren staat alleen!

Ginds is de stad der sterkte van den goddeloozen rijke! Hij heeft zich van zijn goed, zijn geld en rijkdom, zijn aardsche schatten, en stad gebouwd. En die stad is zijn sterke vesting. Ze heeft in zijne inbeelding een hooge muur, waarachter hij zich verschanst, zich veilig waant

tegenover alle dreigende gevaren. In die stad vestigt hij zich metterwoon. Daar weet hij zich veilig. Daar vindt hij vrede. Daarin heeft hij al zijn vertrouwen! Want des rijken goed is de stad zijner sterkte, en als een verheven muur in zijne inbeelding!

En hier, alleen, in de vlakte, niet binnen de muren van des rijken vesting, maar geheel alleen, in de woestijn dezer wereld, staat de toren van den naam des Heeren! Wie daarin loopt, waagt het met dien toren alleen! Hij zegt voor altijd vaarwel aan de vesting des rijken; hij bouwt zich geen muren, grooter of kleiner, verheven of laag, waarachter hij zich verschansen mag. Als nood en dood dreigen, als de vijanden rondom woeden, als Satan en hel razen, dan loopt hij in den toren van den naam des Heeren, om daar en daar alleen zich veilig te weten!

Een waagstuk des geloofs!

Want, och, die vesting des rijken is zichtbaar en tastbaar. Zij behoort tot de dingen, die gezien worden! Ieder, die begaafd is met wijsheid, die van beneden is, zal oordeelen, dat die rijke metterdaad veilig is achter zijn hooge muur!

Doch deze toren is de onzichtbare naam des Heeren! En wie zal zich nu verlaten op een naam? . . . . .

En toch: de rechtvaardige zal daarin loopen en in een hoog vertrek gesteld worden!

Volkomen veilig zijn!

De naam des Heeren!

Hij is de levende, eeuwige, almachtige God Zelf, zooals Hij van Zichzelven spreekt, Zijn Zelfopenbaring in al de werken Zijner handen!

Die naam is overal!

Want overal is Zijn stem. En als Hij Zijn stem doet hooren, dan spreekt Hij van Zichzelven.

Want de stem des Heeren is met macht en kracht en heerlijkheid. De stem des Heeren is op de groote wateren, in den rommelenden en ratelenden donder, in den flitsenden bliksem en in den huilenden storm. De stem des Heeren verbreekt de cederen van Libanon en doet de woestijn beven; de stem des Heeren doet de hinden jongen werpen en ontbloot de wouden. En overal roept die stem des Heeren uit den heerlijken en machtigen en vreeselijken Naam van Jehovah!

De naam des Heeren rekt den hemel uit als een gordijn, maakt van de wolken Zijn wagen, wandelt op de vleugelen des winds, deed de bergen rijzen en de dalen inzinken. Het is de naam des Heeren, die de fonteinen uitzendt door de dalen, dat zij tusschen de gebergten henenwandelen; die het gras doet uitspruiten voor de beesten, het kruid voor den dienst der menschen; die het brood uit de aarde doet voortkomen en den wijn, die het hart des menschen verheugt. En de hemelen vertellen de eere van dien Naam; de dag aan den dag spreekt van dien Naam overvloediglijk en de nacht aan den nacht toont ons van dien Naam de wetenschap. De naam des Heeren is in de kribbe van Bethlehem, is in den Persoon van Jezus, is in het Woord, dat Hij sprak, toen Hij Zichzelven vernederde en in gedaante gevonden werd als een mensch, is in het geheel vreeselijke kruis, is in de blijde opstanding van Christus uit de dooden; is in Zijn hemelvaart en verhooging aan de rechterhand des Vaders . . . .

Want Hij, Die overal spreekt, en Die van ouds sprak door Zijne profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door Zijnen Zoon!

En altijd en overal spreekt Hij Zijn Naam uit!

Dien geheel vreeselijken Naam, Die echter in dien Zoon voor ons wordt uitgesproken als Jezus, Jehovaheil, de God onzer volkomene zaligheid!

De Naam van Jehova!

De Naam van Hem, Die voor de grondlegging der wereld in eeuwige wijsheid alles heeft gewild. Die eeuwiglijk heeft gewild om Zijn Naam bekend te maken, opdat die Naam eeuwiglijk zou ontvangen alle eer en heerlijkheid en aanbidding en dankzegging. Die van voor de grondlegging der wereld Zijn eeniggeboren Zoon heeft verordineerd, om als het Woord in de schepping, straks als Immanuel in de herschepping dien Naam te openbaren. Die aan dien Zoon gegeven heeft Zijne uitverkorene Kerk en alle dingen in hemel en op aarde, opdat Hij zou zijn het Hoofd boven alle dingen in de gemeente, de Koning, die eeuwiglijk zou regeeren in en door dien Naam des Heeren over de nieuwe en eeuwig heerlijke schepping Gods. Die alle dingen, licht en duisternis, genade, maar ook de zonde, het leven, maar ook de dood, de uitverkorenen, maar ook de verworpenen, voor poed, maar ook tegenspoed, gezondheid en krankheid, vreugde en smart, en alle machten der duisternis en der hel, alle dingen heeft verordineerd in ondoorgrondelijke en eeuwig aanbiddelijke wijsheid, om mede te werken tot die verheerlijking van den Naam des Heeren, die straks op 't hoogst zal schitteren, als alle dingen in Christus vereenigd zullen zijn in de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, waarin gerechtigheid zal wonen! . . . .

Die Naam des Heeren is overal!

Want Hij is het, Die alle dingen doet om Zijns Naams wille! Hij voert Zijn eeuwigen raad uit van 't begin tot het einde, van de schepping tot de voleinding, van eeuw tot eeuw en van dag tot dag!

Zijn Naam is in heel onzen weg; in heel de historie der wereld; in oorlog en in vrede; in de malaise en in 't rumoer der volken!

Zijn Naam is in al de ervaring van Sion.

De Naam des Heeren is de eeuwig levende, absoluut machtige, volkomen souvereine, met volmaakte wijsheid alles bestierende God onzer volkomene zaligheid; Die ons heeft liefgehad met een eeuwige liefde; Die Zijne liefde aan ons heeft bevestigd daarin, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren; die Zijne

liefde in onze harten heeft uitgestort en Die ons zekerlijk met Hem, Die ons heeft liefgehad tot den dood, alle dingen zal schenken!

Hij is de Zelfopenbaring van dien God, Die alle ding ons ter zaligheid doet gedijen!

Dan Wiens hoog bevel geen ding ooit gewisser geschiedt!

Hoogheilige Naam des Heeren!

Een sterke toren is die Naam!

Sterk moet een toren zijn, zal hij het doel dienen, waartoe men er in loopt.

Want immers men vlucht in een toren, om een veilige schuilplaats te zoeken tegen de machtige, ons achtervolgende vijanden, tegen vijanden, die ons te machtig zijn, waartegen het geen zin en geen nut zou hebben stand te houden en te strijden.

En zal die toren nu zijn doel dienen en ons niet teleurstellen, dan moet hij sterk zijn. Want, het vluchten in den toren, waardoor ge bescherming zoekt tegen den doodenden vijand, wil ook zeggen, dat ge alles op het spel zet, dat ge alle andere kans van ontkoming opgeeft, om het alleen in den toren te wagen. Wie nog kans ziet om met goed gevolg den vijand in het open veld weerstand te bieden, vlucht niet in den toren. Wie nog een weg ter ontkoming aan den vijand heeft, sluit zich in den toren niet op. Maar ook, wie ten slotte nergens anders uitkomst ziet en in den toren vlucht, moet weten, dat die toren sterk is. Straks zal de vijand dien toren van alle kanten omringen, en u alle mogelijkheid van ontkoming afsluiten. Hij zal u van honger doen omkomen. Hij zal u dwingen om uit den toren te springen. Hij zal hem in de vlammen doer opgaan . . . . .

De naam des Heeren is een sterke toren!

Daar zijn vijanden, machtige vijanden, onverwinbre vijanden in de wereld, die Gods kind omringen, bedreigen van allen kant, hem ten verderve bedoelen te voeren; vijanden van zonde en dood; van wereld en alle machten der duisternis; van schuld, die hij slechts dagelijks meerder kan maken; van een macht der zonde en verdorvenheid, die hem gevangen neemt; van machten der duisternis, die lokken en dreigen, die razen en tieren, die verleiden en dreigen met dood en verderf. En in eigen kracht vermag hij tegen die vijanden niets.

En tegenover die en alle andere vijanden en machten des verderfs in deze wereld een sterke toren.

Wie daarin loopt wordt in een hoog vertrek gesteld, waar de vijand hem nimmer kan bereiken. Ze mogen den toren van alle kanten omsingelen; ze mogen beneden aan de poort woeden en met den dood dreigen; geen nood: de naam des Heeren is machtiger dan alle woedende vijanden.

Want het is de Naam des Gods onzer volkomene zaligheid. De Naam van den eeuwigen Jehova geopenbaard in Jezus. Het is een Naam van souvereine en eeuwig onveranderlijke liefde en vaste Goddelijke verbondstrouw. Het is een Naam van oneindige wijsheid, die door niets en niemand ooit onderricht werd, die volmaaktelijk weet alle dingen aan het voorgestelde doel ondergeschikt te maken. Het is een Naam van onbeperkte macht en kracht, want Zijns is alle macht en mogendheid in hemel en op aarde.

Daarom zal geen macht des vijands ooit iets vermogen tegen dien Naam!

Ja, zelfs zal ook de machtigste vijand des Allerhoogsten doel moeten dienen, zij het ook tegen wil en dank.

De macht der duisternis zal moeten medewerken tot de zaligheid dergenen, die in dien toren hun toevlucht zoeken en vinden.

De Naam des Heeren is een sterke toren!

In dien Naam is een hoog vertrek!

En veilige toevlucht!

Daar vindt de rechtvaardige heil!

De rechtvaardige zal daarhenen, zal daarin loopen; hij alleen; niemand anders.

De goddelooze kan daarhenen niet loopen, wil daarin niet vluchten, heeft geen recht om in dien Naam des Heeren een hoog vertrek te zoeken.

In den toren van den Naam des Heeren te loopen wil toch zeggen, dat van alles anders afzien, volkomen afzien, van ons zelf en van alle menschen, van eigen werk en weg, van eigen wijsheid en kracht en vermogen, van de wereld en haar philosophie, van geld en goed en alle dingen, om niet daarop, maar op den Naam des Heeren alleen ons vertrouwen te stellen, het met dien Naam alleen te wagen. En dat onvoorwaardelijk vertrouwen veronderstelt kennis van dien Naam in Christus Jezus en wortelt in de blijde verzekering des harten, dat die Naam voor ons is een Naam van onveranderlijke, eeuwige liefde!

Maar voor den goddelooze is diezelfde Naam een geheel vreeselijke, een verterend vuur!

Hij bouwt dan ook altijd zijn eigen vesting, beschouwt zijn goed als een verheven muur, en leeft in de inbeelding, dat hij in de stad zijner sterkte veilig is.

Maar de rechtvaardige kent dien Naam in Christus Jezus, liep eens met al zijn zonden en ellenden, met al zijn nood en dood dien toren binnen, en vond er een hoog vertrek, vergeving en eeuwige gerechtigheid, vrede met God en met alle dingen, een veilige en zekere toevlucht!

En nu is zijn leven een voortdurend loopen naar en in dien toren!

En altijd weer vindt hij in dien Naam des Heeren heil!

Onuitsprekelijke vrede! H.H.

EDITORIALS

Ds. Zwier Antwoordt

Van Ds. D. Zwier ontvingen we het volgende schrijven, dat hij ons veroorloofde in de S.B. te plaatsen.

"Holland, Mich., 12 Dec., 1935.

"Rev. H. Hoeksema,
Grand Rapids, Mich.

"Waarde Broeder:—

"Wel wat laat, maar toch niet te laat, hoop ik, ontving ik dezer dagen, door de vriendelijke bemiddeling van één uwer lezers, een exemplaar van de *Standard-Bearer* van 1 Nov. 1935, waarin een editorial van uwe hand aan mijn adres gericht werd.

"Natuurlijk nam ik met belangstelling kennis van den inhoud uwer critiek op mijn artikel in *De Wachter* van 16 Oct., 1935, over "De Algemeene Genade."

"De doorloopend goede toon, die in uw schrijven bewaard bleef (alleen de woordspeling onderaan op bl. 76, eerste kolom, was minder mooi — maar dat zij U gaarne vergeven), dringt mij om U, teminste op één punt, even terecht te wijzen.

"Vooraf echter zij gezegd, dat ik geen heil zie in een debat over de algemeene genade. Een debat daarover opzetten is dus mijn bedoeling niet.

"Ik ken uw standpunt, gij het mijne.

"Ik heb indertijd gelezen wat gij over de algemeene genade geschreven hebt, in tijdschrift, boek en brochure; gij hebt (vermoedelijk) gelezen wat ik daarover geschreven heb, bijna 60 artikelen, verschenen in *De Wachter* in de jaren 1923 en 1925.

"Ik heb U, en gij hebt mij niet kunnen overreden.

"Ik sta vandaag nog even vast in mijn overtuiging, dat de leer der algemeene genade zuiver Schriftuurlijk en echt Gereformeerd is, als gij staat in de overtuiging, dat ze dit niet is.

"Ik beweer even stellig, dat uw redeneering in het tegen mij gerichte editorial lam loopt, omdat gij niet scherp onderscheidt, als gij dit beweert van mijn redeneering.

"Welnu, waar de zaken alzoo staan, waartoe zouden we dan een debat beginnen? Ik ben er zeker van, dat het toch op een: *we agree to disagree,* zou moeten uitloopen.

"Evenmin als gij, wil ik dus probeeren op alle slakken zout te leggen. Maar op één punt moet ik U toch even corrigeeren. Ik denk, dat ik Uw op dat punt zal kunnen overtuigen, dat gij niet nauwkeurig genoeg hebt gelezen, niet scherp genoeg hebt onderscheiden, en dientengevolge mijn standpunt verkeerd hebt voorgesteld.

"Gij beweert, dat ik in mijn artikel mijzelf met de *gratia communis* in het midden, op de rechte lijn, en alle andere menschen, dus ook U, aan mijn rechter- en linkerhand geplaatst heb als Anabaptistische en Pelagiaansche dwaalleeraars.

"Dat is zelfs de hoofgedachte in uw editorial, want ge komt daarop, in eenigszins andere bewoordingen, drie maal terug. Gij leest in mijn schrijven, dat ik elk, die niet aan de leer der algemeene genade gelooft, dus ook U, als Anabaptist of Pelagiaan beschouwd wil hebben, en daarop bouwt gij uw bestrijding van mijn artikel.

"Ik geef U de verzekering: dat is het geval niet.

"Gij trekt een conclusie, die ik niet getrokken heb en ook niet wil trekken.

"Zeker, ik schreef, dat men op het punt van de algemeene genade in uitersten is gevallen, ter eene zijde in de dwaling van het Anabaptisme, ter andere zijde in de dwaling van het Pelagianisme en Arminianisme.

"Maar dat zult gij toch ook wel willen toestemmen! Niemand, die eenigszins met de geschiedenis op de hoogte is, kan dat ontkennen.

"Ik schreef echter niet, dat *allen,* die de algemeene genade ontkennen, of Anabaptist of Pelagiaan zijn geworden. Dat maakt gij ervan, maar dat heb ik niet bedoeld noch gezegd. Ik heb ruimte gelaten voor U op de Gereformeerde lijn!

"Er zijn, zooals gij ook wel weet, nu eenmaal van die "gelukkige inconsequenties." Die uitdrukking moge U niet bevallen, mij ook niet — maar 't is toch zoo.

"Gij hebt vaak beweerd, juist niet in dit uw editorial, maar overigens in uw geschriften, dat ik met mijn leer der algemeene genade Arminiaan geworden ben.

"Ik werp die beschuldiging verre van mij. Voor het Arminianisme ben ik even vuurbang als gij dit ooit geweest zijt. In de Arminiaansche ketterij zie ik een groot gevaar, waartegen ik voortdurend in prediking en geschrift mijn stem verhef.

"Noem dat een "gelukkige inconsequentie," zoo ge wilt, maar feit is het.

"Welnu, zóó beschouw ik ook uw gevoelen.

"Uw loochening van de leer der algemeene genade betreur ik, maar ik heb U nimmer verdacht noch beschuldigd van Anabaptisme. Een "gelukkige inconsequentie" heeft U, mijns inziens, daarvoor behoed.

"Kortweg, ik reken U onder de Gereformeerden.

"Sprak zelfs de Synode van 1924, door U juist niet bemind, dit niet duidelijk uit?

"Het kan niet worden ontkend, zei ze, dat de genoemde leeraars in de grondwaarheden, zooals die in onze Belijdenisschriften geformuleerd zijn, Gereformeerd zijn, al is het ook met een neiging tot eenzijdigheid (Acta 1924, p. 147).

"Ik ben dus goed "synodaal" in dit mijn oordeel.

"Hopende, dat deze kleine terechtwijzing door U moge worden aanvaard en aan het goed verstaan van elkander bevorderlijk moge zijn, verblijf ik, met broederlijke groeten,

t. t.

Daniel Zwier.

REPLIEK

Allereerst biedt ik Ds. Zwier mijn *peccavi,* dat de S.B. zoo ongemanierd geweest is, om hem direkt aan te vallen, zonder hem daarmede persoonlijk in kennis te stellen. We stellen er prijs op, dat de S.B. heusche manieren en hoffelijkheid in acht neemt en in dit geval had hij zooveel moeten weten, dat hij zich persoonlijk bij de pastorie van Maple Ave. had aangemeld en hij had niet moeten wachten tot een vriend hem bij den pastor verklapte.

Maar hij is nog een jongeling. En hij verbeeldt zich soms, dat ieder notitie van hem behoorde te nemen. Ik zeg dit niet, om mijn *peccavi* ook maar eenigszins te verzwakken, maar om hem, ondanks deze lompheid, in de gunst van Ds. Zwier te herstellen.

Mag ik Zwier niet vragen, of schoon hij nu juist niet een der voedsterheeren van dezen jongeling is, om met mij een beetje nauwkeuriger toezicht op hem te houden?

Hij stelt zich voor twee-vijftig per jaar onder toezicht van ieder.

Een tweede *peccavi* betreft mij persoonlijk en komt er, misschien mede daarom, minder ernstig uit.

De broeder schrijft, dat hij onze woordspeling minder mooi vond, schoon hij mij dat gaarne vergeeft. Ik schreef namelijk: "Hij heeft ruimte genoeg om te "zwieren".

Nu haast ik mij den broeder te verzekeren, dat het gansch en al niet in mijn bedoeling lag hem door die woordspeling te kwetsen.

Maar ik voeg daaraan toe, dat er op zichzelf toch ook niets beleedigends ligt in dat woord "zwieren".

Zwier is een mooie naam. Zwieren, zwierig en zwierigheid zijn mooie woorden.

Zwierig toch wil zeggen *gratieus, bevallig, sierlijk.* Zoo kan men zwierig gekleed gaan. En een "zwierige stijl" is een bloemrijke stijl.

Het is waar, men kan ook van een dronkenman zeggen, dat hij zwiert, en dan is al het bevallige er uit. Dat is hetzelfde als wanneer de "gemeene gratie" het bevallige en schoone gebruikt in den dienst der zonde en een afgodsbeeld maakt, of een stuk heidensche of moderne poëzie. Maar Zwier weet, dat ik in geen gemeene gratie geloof en dat ik dus het woord "zwieren" in dien zin op hem niet toepaste.

Hij denke dan ook liever aan het beeld van een schaatsenrijder, die met gratieuze zwaaien over de baan swiert. Zoo heb ik het bedoeld.

Maar ik stem toe, dat Zwier's naam zijn persoonlijk eigendom is. Wil hij ganschelijk niet, dat zijn naam aldus gebruikt wordt, dan zeg ik nog eens, en in zooverre van harte: *peccavi.*

Een andere vraag is of ik den broeder zal toestemmen, dat ik niet nauwkeurig genoeg heb gelezen en niet scherp genoeg heb onderscheiden, toen ik de conclusie trok, dat hij mij beschouwde als afwijkende van de Gereformeerde lijn naar de zijde van het Anabaptisme of Piëtisme.

De verzekering zijnerzijds, dat hij mij als Gereformeerd beschouwt en dus in dat opzicht "synodaal" is, neem ik gaarne en in dank aan.

Maar dat ik deze oordeelvelling aangaande mij zijnerzijds bij scherpe onderscheiding en nauwkeurig lezen ook wel uit zijn schrijven had kunnen maken, daarvan ben ik nog niet overtuigd; neen, sterker, dat ontken ik, ook na herlezing van hetgeen Zwier eerst schreef en wat hij thans schrijft.

De lezer oordeele of ik hier het recht aan mijn zijde heb.

Ds. Zwier schreef: "Naar beide zijden (van de lijn der algemeene genade, H.H.) is men op dit punt in uitersten vervallen. Ter ééner zijde is er de dwaling van het Anabaptisme en Piëtisme, verachting van al het ware en goede en schoone dat in de wereld gevonden wordt. Wetenschap en kunst en burgerlijke gerechtigheid en uitwendige godsdienstigheid — het is alles uit den duivel. Ter andere zijde is er de dwaling van het Pelagianisme en Arminianisme, overschatting van de vruchten der algemeene genade Gods". En dan schrijft Zwier even verder: "Voor deze beide dwalingen bleven *de* (Ik cursiveer, H.H.) Gereformeerden bewaard door hun leer van wat Calvijn noemde de *gratia communis,* de algemeene genade of gemeene gratie".

Nu schijft Ds. Zwier in het bovenstaande artikel, dat hij niet schreef, dat *allen,* die de gemeene gratie loochenen in de dwaling van Anabaptisme of Pelagianisme zijn vervallen.

Toegestemd. *Dit heb ik ook niet geschreven.* Er zijn zeker duizenden bij duizenden, die noch in gemeene, noch in particuliere genade gelooven, die toch niet bij Anabaptisten of Arminianen kunnen worden ingedeeld.

Maar in gemoede vraag ik of de hiervolgende redeneering niet volkomen consequent is.

1. De Gereformeerden (niet: gereformeerden, of sommige gereformeerden, maar *de* Gereformeerden) zijn voor de beide dwalingen van Anabaptisme en Pelaganisme bewaard gebleven door hun leer der gemeene gratie.

2. Ik geloof niet in de gemeene gratie; ben *daardoor* niet bewaard gebleven voor Anabaptisme en Pelagianisme.

3. Ik behoor niet tot *de* Gereformeerden; ik ben in één van beide uitersten vervallen.

Ik meen, dat ik goed onderscheid en nauwkeurig lees.

Daarom wil ik wel gelooven, dat Ds. Zwier mij voor Gereformeerd houdt, nu hij mij dat zoo plechtig verzekert; maar ik ontken ten stelligste, dat dit uit zijn eerste artikel bleek of was af te leiden.

Ook weiger ik om aan te nemen, tenzij Ds. Zwier mij dat aantoont, dat het door een "gelukkige inconsequentie" is, dat ik gereformeerd ben.

In de eerste plaats acht ik die "gelukkige inconsequenties" beneden de waardigheid van een normaal denkend mensch. Maakt hij nog eens bij ongeluk gelukkige inconsequenties, dan moest hem dat toch aan zijn verstand kunnen gebracht worden. En dan zal hij er toch zeker van terugkomen.

Maar in de tweede plaats zijn die zoogenaamde "gelukkige inconsequenties" toch in den regel de meest ongelukkige dingen, die zich denken laten. Want straks komt er iemand, die minder gelukkiglijk inconsequent is, en maakt van die "gelukkige inconsequenties" ongelukkige consequenties. En dan is het einde der ellende niet te overzien.

Doch hiertegenover mag ik zeker allereerst wel wijzen op onze historie. Er zijn ruim elf jaren verloopen sedert de geschiedenis van 1924. Toen zeide de synode: Fundamenteel gereformeerd; dat kan niet ontkend! Sedert dien tijd hebben we niet stil gezeten. We hebben ons de kwestie der gemeene gratie ingedacht. We hebben gesproken over de kwestie. We zijn meer dan ooit overtuigd, dat er geen gemeene gratie is, dat genade alleen en altijd particulier is. We zouden dus mogen verwachten, dat bij dezen tijd die "gelukkige inconsequenties" wel reeds in ongelukkige consequenties veranderd zouden zijn, en dat het thans wel duidelijk geworden moest zijn, dat we, al voortgaande in de richting van de leer, dat genade alleen particulier is, althans een duidelijke afwijking volgen in de richting van het anabaptisme. Doch ziet, het is thans, terwijl ik dit schrijf, bijna 1936. En er is nog geen vinger op ons te leggen. Nog altijd hebben we het getuigenis van alle gereformeerden, dat wij gereformeerd zijn! Wij moeten dan wel erg in die "gelukkige consequentie" vastgeroest zitten!

En voorts mag ik zeker ook wel vragen, waar zit dan die inconsequentie?

Neem een voorbeeld.

Vergelijk b.v. Homerus' *Iliad* met De Costa's *Hagar*. Ge hebt daar allereerst "natuur". Tot de "natuur" behoort alles, wat uit de schepping opkomt en door Gods voorzienigheid gedragen en onderhouden wordt. In dit geval behoort tot die "natuur" de taal, denkvermogen, een poëtischen geest. Die "natuur" is aan Homerus en Da Costa gemeen. In de tweede plaats hebt ge het beginsel der zonde, dat het verstand geestelijk-zedelijk verduistert en verkeerd van hart en wil doet zijn. Nu houdt die zonde bij Homerus de "natuur" en het natuurlijk licht geheel ten onder, en het gevolg is, dat Iliad de glorie der afgoden en der ijdele menschen bezingt van het begin tot het einde. En in de derde plaats hebt ge het beginsel der genade, het verstand verlichtend en het hart tot den levenden God bekeerend en het gevolg is, dat Da Costa de wonderen en de glorie Gods bezingt.

Nu zeg ik: Homerus stelde Gods goede "natuur" in den dienst der zonde en bezoeldelde haar geheel. Daar is geen gemeene gratie toe noodig. Da Costa stelt dezelfde goede "natuur" in den dienst der gerechtigheid tot verheerlijking Gods. En dat is genade.

En omdat die zonde en die genade in dezelfde "natuur" werken, daarom hebt ge de antithese.

Zoo is het op elk gebied.

Waar is nu dan de inconsequentie? Wil Zwier mij en onze lezers niet den dienst bewijzen, dat hij die inconsequentie duidelijk aanwijst?

Zwier will niet debatteeren.

Dat spijt mij. Want ik wil wel debatteeren.

Zwier gaat van het standpunt uit: ik sta hier en gij staat daar en zoo zullen wij blijven staan. Ik geloof dat niet. Ik geloof nog altijd van ganscher harte, dat alle goed Gereformeerde menschen ten slotte zullen erkennen, dat de leer der gemeene gratie niet waar is. Ik wil Zwier daarvan ook overtuigen. Ik geloof niet, dat spreekt wel vanzelf, dat hij mij van zijn standpunt kan overtuigen. Maar ik geloof toch, dat ik hem wel van de waarheid van ons standpunt overtuigen kan. Want de waarheid overtuigt ten slotte altijd.

Daarom moet Zwier mij niet alleen laten staan te debatteeren. Daar is immers geen aardigheid aan.

En dan zal Zwier toch zelf de (ongelukkige) inconsequentie moeten inzien en toestemmen van het volgende:

1. De natuurlijke mensch gebruikt ook in natuurlijke en burgerlijke zaken het licht der natuur niet recht, ja, bezoedelt het geheel en houdt het in ongerechtigheid ten onder. (De belijdenis).

2. Ergo: Tot natuurlijk en burgerlijk goed is de natuurlijke mensch nog wel bekwaam. (Zwier).

Ik schreef: "Dit is zoo duidelijk (de inconsequentie hiervan), dat ik mij vlei Zwier te kunnen dwingen om dit toe te stemmen. En als hij, dit lezende, er niet op terugkomt, neem ik aan, dat hij dit toestemt."

En dat staat nog precies zoo.

En ik noodig den broeder nogmaals uit tot debat. Ons blad staat voor hem open.

Zoo wijd als hij maar wil. H.H.

Storm In The Windy City

The Windy City is Chicago. The term is to be taken literally, not figuratively.

The Storm is figurative. It centers in the Christian High School of that City.

Full details of the storm and the havoc it is raising and threatens to raise the reader may find in a pamphlet recently published under the title: "The Chicago Situation." It bears the sub-title: "A word of warning to the Churches." It is written by Dr. Herman Kuiper, of Roseland IV.

The title seems to suggest that the "situation" is not entirely unknown to the public. When we write about "*The* Chicago Situation" it seems that all know that there is, at least, *a* situation in Chicago, about which the writer of the pamphlet furnishes further details.

And the sub-title, "A word of warning to the Churches" implies that, in the opinion of the author the "situation" is of more than local concern; as, in fact, is also presupposed by the publication of this pamphlet.

I purpose to inform our readers about this "storm."

For, I think that the forecast is: "thunderstorms."

What is the situation in brief?

Dr. F. Wezeman, well-known as a strong "Janssenman" in former years, is principal of the Christian High School in Chicago.

For some time he was strongly suspected of modernism in his instruction. This I gather not merely from the pamphlet, but also from rumors that were doing the round in certain circles in Chicago for some time.

He finally was accused of modernism.

He was, however, in spite of a motivated indictment re-appointed and maintained by the Board of the High School.

A number of ministers in that vicinity were not satisfied. And Dr. Kuiper explains and defends the position of these ministers in the above named pamphlet.

The pamphlet is endorsed by the ministers.

What is the history of this "Chicago Situation"?

It started with rumors, circulated for some time, about the erroneous instruction of Dr. Wezeman.

These rumors first took definite shape, when a committee of the Board was appointed to investigate the principal's instruction. This committee sought and obtained the advice in the matter of three Chicago ministers. They investigated at that time the notes of Dr. Wezeman on Amos. They found them wanting.

The committee further investigated all the Bible Notes of the principal of the Chicago Christian High School. Then more alarming things were discovered. They drew up a report, in which they revealed their findings and advised that Dr. Wezeman be asked to purge his notes. This report was signed by Dr. Wezeman himself. He agreed, therefore, with the investigation committee. And the report was adopted by the Board. This in March 1934.

The same committee, the Revs. G. Hoeksema, H. Kuiper and Mr. A. Blijstra was continued to supervise and review the revision. Wezeman purged his notes,—partly. Then quit. The committee reported again to the Board.

The Board paid no attention to the complaints and grievances of the committee, but simply re-appointed Dr. Wezeman. Thereupon the Revs. G. Hoeksema and H. Kuiper resigned as board-members.

The Board, however, felt that something ought to be done to vindicate its stand and action in the matter. They asked a "neutral" committee to investigate the notes of Dr. Wezeman and express their candid opinion. The committee that served for this purpose consisted of profs. C. Bouma, H. Schultze, of Calvin, S. C. Nettinga, A. Pieters of Hope, and W. Stuart of the Christian High School in Grand Rapids.

The report of this committee in brief: Very good notes, consistently biblical and Reformed; here and there deviations that ought to be corrected.

First committee claims: Dr. Wezeman presented different notes to this last committee from those we reviewed. He first purged them.

And what shall we say about this storm? H. H.

Critieke Spanningen In De Gereformeerde Theolgie In Nederland

Over bovenstaande zouden we nog eenige opmerkingen maken.

Allereerst mijn verontschuldiging aangeboden, dat die leelijke drukfout mijn aandacht ontsnapte "Crietieke"; en ook voor dat nog leelijker GENAADE.

Wat het verslag over de rede van Dr. O. Noordmans aangaat, zij het nog eens gezegd, dat het moeilijk is uit een kort courantenverslag, zich een volledige voorstelling te vormen van hetgeen de spreker in zijn rede ontwikkelde. En het komt mij voor, of het aan den spreker of aan den verslaggever ligt, kan ik natuurlijk niet beoordeelen, dat het in dit geval wel wat erg moeilijk is om achter het verslag zich in des sprekers rede in te denken.

Enkele punten staan echter wel vast.

In de eerste plaats is het duidelijk, dat er onder de Gereformeerde Theologen in Nederland wrijving is, ernstig verschil van gedachten over sommige fundamenteele stukken der waarheid. Als men spreekt van "Critieke spanningen" en van een "algemeene verlegenheid, waarin

wij kerkelijk en theologisch verkeeren," dan mogen wij zeker wel tot de slotsom komen, dat er over sommige grondstukken een diepgaand verschil van meening heerscht.

In de tweede plaats mag ook uit het verslag worden opgemaakt, dat het verschil zich concentreert om het stuk der "algemeene genade". Het is waar, de spreker noemde dit slechts als één der stukken, waarover spanning bestaat en verschil van opinie; hij koos dat ééne stuk slechts als voorbeeld; maar uit het overige gedeelte van het verslag blijkt wel, dat dit ééne stuk toch verband houdt met alle andere stukken. De spreker gewaagde immers van "vragen die ons met elementair geweld worden gesteld" en die "rusten in de nooit op te lossen spanning: de tweeërlei taak der kerk: prediking van het Evangelie en ordening van het leven". Hij vraagt of het kruis wel genoeg in het midden staat en of er geen gevaar bestaat, dat wij ons van het kruis naar de schepping wenden en niet omgekeerd; iets, dat ten slotte niets anders wil zeggen, dan dat er gevaar is, dat wij verloopen in een valsche cultuurbeschouwing; en dat dus ook weer verband houdt met de vraag naar de verhouding van "natuur en genade," Christus en de tegenwoordige wereld, en met het stuk der "algemeene genade". En de spreker scheen heil te zoeken in de uitvlucht, dat de Bijbel toch in de eerste plaats een troostboek is, een boek om uit te preeken. Dit is verder duidelijk uit het feit, dat het verschil mede schijnt te loopen over de vraag of reeds nu, of slechts eerst in de eeuwigheid een nieuw geheel der dingen zal oprijzen.

En zoo verrijst er dan verschil over de vraag of wij de "algemeene genade" slechts een negatieve of ook of een positive inhoud en beteekenis moeten geven.

Bij Schilder vindt men het laatste. En dit is naar mijn overtuiging in den grond een ontkenning van de gemeene gratie. Alleen maar is uit het verslag op te maken, dat Schilder de mogelijkheid stelt van eene realizeering aan deze zijde der parousia van hetgeen slechts aan de andere zijde te verwachten is. Wij herinneren ons in dit verband, dat enkele jaren geleden Schilder schreef over de "vicieuze cirkel" en het voorstelde alsof met de kribbe, het kruis en de opstanding die vicieuze cirkel opgeheven ware en de lijn van de kosmische ontwikkeling thans naar boven loopt.

Doch Dr. Noordman wilde het anders. Hier hebben we slechts troost en onderspand. Een nieuw geheel rijst er slechts in de eeuwigheid op. Daarom wil hij dan ook nadruk hebben gelegd op de negatieve zijde der algemeene genade, de stuiting der zonde, en haar niet beschouwd hebben als begin van een cultuurfilosofie.

En het wil mij voorkomen, dat de opmerking in dit verband door Dr. Grosheide gemaakt, dat de Schrift niet het kruis, maar de opstanding van Christus in het middenpunt plaatst, wezenlijk geen verandering brengt in de voorstelling.

Nu verblijdt het mij, dat er die critieke spanning is onder de Gereformeerden in Nederland.

De drukking van de neus brengt bloed voort en van de melk boter. En ik hoop van harte, dat er boter komen mag uit de drukking van deze melk.

In Nederland kan men wat meer spanning staan dan hier. Men doet daar niet spoedig, wat men hier in 1924 deed: gauw maar even drie dogma's vaststellen en zich dan maar weer in de stilte des grafs terugtrekken.

Wij voor ons zijn overtuigd, dat er slechts één oplossing is van al die problemen en spanningen, ook zelfs van de "nooit op te lossen spanning: de tweeërlei taak der kerk: de prediking van het Evangelie en de ordening van het leven"; en die oplossing is, dat men gaat inzien, dat er geen algemeene genade is, dat "natuur" is, wat men voor genade aanziet, en dat in en door die natuur de antithese van zonde en genade werkt.

Dan zal men ook inzien, dat de "vicieuze cirkel" door de vleeschwording en het kruis met de opstanding in de tegenwoordige kosmos niet is en ook niet wordt veranderd in een rechte lijn naar boven, behalve dan in de harten der wedergeborenen, in de Kerk van Christus, en dus in geestelijk-ethischen zin des woords. De tegenwoordige kosmos, die den last des vloeks draagt en aan de ijdelheid onderworpen is, met al zijn tijdelijke ontwikkeling tot aan de voleinding toe, biedt slechts het terrein en de middelen tot de antithetische openbaring en ontwikkeling van Gods Verbond. En de overwinning is niet aan deze zijde der parousia. Want wel is de opmerking van prof. Grosheide waar en staat de opstanding in het midden, maar levende uit die opstanding van Christus is de overwinning van den Christen toch niet anders dan een overwinning des geloofs. Aan dezen kosmos wordt de kracht der opstanding niet medegedeeld. De wereld voor Christus winnen gaat nu eenmaal niet en is ook niet des Christens roeping.

Dan zal men ook "die nooit op te lessen spanning" kunnen oplossen en inzien, dat het niet aangaat om het leven der "algemeene genade" te ordenen. Wel zal de Kerk dan het leven ordenen, en ook de beginselen verkondigen, die alleen het leven kunnen ordenen; doch het leven is het leven der wedergeboorte of der opstanding van Jezus Christus uit de dooden, dat en waaruit de Christen geroepen is te leven overal en ten allen tijde.

Dan zal hij minder success hebben.

Hij zal heviger strijd hebben te voeren. En hij zal het genade moeten achten met Christus ook te lijden in Zijne zaak.

Maar de "spanningen" verdwijnen.

En hij heeft zeker de overwinning, nu en eeuwiglijk.

H.H.

SINAI

That the law had served as the schoolmaster to Christ means, so I wrote, that through the law (as transgressed and thus as calling for the nation's doom) in conjunction with the promise, the Lord had worked in the bosom of His church the proper expectancy and yearning for salvation. Now salvation, it is true (so I continued) was being contemplated almost exclusively perhaps as deliverance from foreign oppression. This, as was pointed out, can be explained. Rightly considered it could not very well be otherwise. In the past salvation had assumed this form. When they forsook Him, His wrath would burn against them. And the token of this was that the adversary would prevail in their borders. But as often as they would return to Him, He would receive and forgive them and free them from the foreign yoke. This would be to them the token that they walked in the light of His countenance.

That the church approached the gospel age in the conviction that the expected salvation was to consist in its being freed from the yoke of the Roman, and in the restoration of the nation to its pristine glory, must not be taken to indicate that it, the true church, was not troubled about its sins, felt not the weight of God's hand that was resting heavely upon the sinful nation, and thirsted not after His pardoning grace, longed not to be delivered from the curse that was stalking through the land and to be restored to the favor of Jehovah. It did certainly. Consider that Christ came to deliver a people that had been trained unto Him by the law, which means, if it means anything at all, that this people was terrorized in their hearts by the curse from which He was to deliver them. What was hoped for, so I wrote, is a Saviour through whom Jehovah would once more deliver His people and delivering them once again provide them with the evidence that He was their God.

It is true that the conversations of the disciples of the Lord, leave on us the impression the disciples were not without carnal ambition, men aspiring to chief places in a kingdom—the kingdom of Christ—that they were not able to imagine other than earthy. Yet, with the exception to Judas the traitor, they were reborn men with affection springing from the principle of new life in them and set on God's things: His mercy, pardoning grace, kingdom and Saviour. But their conception of the Saviour and His kingdom and salvation was earthy. In this conception their flesh could also interest itself.

Their conceiving of God's things as they did, can be explained though not excused. The only kingdom of God that they knew of was that earthy, theocratic commonwealth of which they formed a part. And the deliverers that rose before their mind's eye, as often as they would contemplate God's past dealings with His people, were earthly saviours through whom Jehovah had delivered from outward oppression. It could be expected therefore that as often as they would hear Christ delineate upon His kingdom to come, and upon Himself as the Saviour of His people, this earthy, Israelitish commonwealth with its typical deliverers would project itself before their mind and obscure their vision so that they saw not the Christ. And they understood not that what they would then be gazing at was a complex of shadows. Even today there are thousands (I think now of the premillennialists) who do not understand this.

However, their conceiving of God's things as they did, cannot be excused. God by the mouth of the prophets had spoken plainly enough. The kingdom to come had been made to emerge from the discourses of His prophets, a redeemed and universal brotherhood, in which God is all and in all, a heavenly commonwealth whose transcendent glory is the effulgence of righteousness and salvation that goeth forth as brightness and as a lamp that burneth, thus a city whose beauty is not of this earthy earthy and whose appearance therefore spells new heavens and a new earth, where the wolf dwells with the lamb and where they hurt not nor destroy in all His holy mountain in that the earth is full of the knowledge of the Lord, as the waters cover the sea.

"For, behold," the Lord had said by the mouth of Isaiah," For behold, I create new heavens and a new earth; and the former shall not be remembered, nor come into mind. But be ye glad and rejoice for ever in that which I create: for, behold, I create Jerusalem a rejoicing, and her people a joy." Is. 65:17,18, The church, however, arrived at the entrance of the New Dispensation still remembering the former and bringing it into mind. The disciples did not rejoice in that which Jehovah was about to create. Though as schooled unto Christ by the law they waited for His salvation, what they expected and set their hearts upon is a restoration of the *former*. Yet, as was said, the fault lied with them. God had spoken by the mouth of His prophets also of the Saviour, of His person and work, of His cross, of His vicarious atonement, of how He was to be wounded for the transgressions of His people, bruised for their iniquities, of how the chastisement of their peace was to be upon Him; and of how by His stripes they were to be healed. Is. 53:5: The substance of these prophesies, Christ while with them reiterated time and again in their hearing. But so stupified were they by the influence of their own earthy conceptions and ambitions, that hearing they understood not. This, however, but partially explains the failure of the disciples to properly respond to the teachings of Christ on the matter of His cross. They saw not the necessity of the cross. True, it had been impressed upon the mind of the church through the typical sacrifice that without shedding of blood there can be no forgiveness of sin.

And blood had flown incessently. There was therefore forgiveness, consisting in Jehovah not imputing sin. David, experiencing the blessedness of divine pardon, declared, Blessed is the man unto whom the Lord imputeth not iniquity . . . . " But what was not manifested to him is that the Lord would provide for His people a forgiveness that is the fruitage of the work of a Savour born of a woman consisting in His taking away sin through the travail of His soul in obedience to the will of God,—a forgiveness therefore that is justification consisting in God imputing unto His people the satisfaction and righteousness of the Holy One who would merit for His own blassed and eternal life. The Old Testament scriptures contain not a single statement showing that believers of the Old Dispensation understood this. Justification by faith of Christ Jesus is an element in salvation that *as adequately unfolded* first came to us through the apostle Paul. Yet the believers of old obtained witness that they were righteous, that is, accounted righteous, before the tribunal of God not to be sure on the basis of their own moral excellencies but by faith of Jehovah, that is, by a faith the flower of which was action that consisted in these saints casting themselves wholly upon the mercy of their God because they were taught to dispair of self. Of Abel we read that by faith he offered unto God a more excellent sacrifice than Cain, and that by his faith he obtained witness that *he was righteous.* Thus the believers of old sang of the blessedness of the man unto whom the Lord does not impute sin.

How the Lord can justify the ungodly without infringing upon His righteousness, Old Testament believers, seemed not to understand. That the pardon and salvation granted were just and the pardoning Jehovah righteous, they well know. And the knowledge of this was to them source of unspeakable comfort. How in song and prayer they would extol His justice and the rectitude of all His dealings with them and with the sons of men in general! God's righteousness, they said, is like the great mountain; His judgments are a great deep. His throne is forever and ever. The sceptre of His kingdom is a right sceptre. He loves righteousness, and hates wickedness" therefore God thy God hath anointed thee wiwth the oil of gladness above thy fellows. The Lord loveth judgment, and forsaketh not His saints; they are preserved forever. The meek shall inherit the earth". Pss. 36:5, 6; 37:28, 29; 45:7, 8. So did God speak in and through His prophets to the church. They knew, as taught by the Spirit, that the righteousness of God spelled for them eternal bliss. But what was lacking to them is an adequate conception of the mystery of Salvation. Yet they embraced it as a perfect good, as a gift of spotless purity, prepared for them, how they understood not, by their Redeemer-God. Thus as conscious of their utter moral worthlessness and as terrorized by the law, they made Him, the God of mercy, their dwelling-place and obtained witness that they were righteous and would be clothed by Him with salvation. So, throughout the Old Testament Dispensation, the Lord was driving His people into His everlasting arms of redeeming love through the cursings of the law. And because they took refuge to these arms they were and could be saved. For what they were made to see is: (a) that man by nature is totally depraved and thus by himself hopelessly lost; (b) that by the very precept in which he would live, the motions of sin are; (c) that without the shedding of blood there is no forgiveness of sin; (d) that a man lives because he is accounted righteous not on the ground of his own works but by a living faith of the God of truth and mercy. What could withhold God from saving men so disposed and in whose heart dwelt such truths? Examining the content of their faith, we discover that it did not differ essentially from ours. Consider that the entire scheme of redemption is designed to elicit from believers the confession that God is God, that He is all and in all, that His people by nature dead in trespassess and sin, but saved by grace and through faith of Christ to the uttermost are the eternal possession of Him Who is worthy to receive all honor, and glory and praise. Now this was essentially the confession of believers of the Old Dispensation. All the truth that forms the content of a saving faith, they possessed, only as undeveloped as partially unfulfilled and as set forth by type and symbol.

And still, the church arrived at the entrance of the Gospel age without understanding that the promised Saviour whose appearance it awaited (the church was again walking in intense darkness) was also the true Lamb who by His suffering and death would atone for the sins of His people and thus deliver them from the curse of the law. Of all the prophets, Isaiah only exclaimed, "The chastisement of our peace was upon him; and with his stripes are we healed . . . " But these statements did not impress as the Spirit was not yet there to lead into all truth.

But also the glass (the Old Testament Scriptures) through which the mysteries of God were then seen was darker than that through which we now see. And the token of this obscurity was the thick cloud upon mount Sinai (Ex. 20:15). Now this cloud was first dispelled by the Spirit of Christ poured out upon the church on the day of Pentecost. It was unto this darkness and blackness that the church came after being delivered from the bondage of Egypt (Heb. 13:18).

In the light of the above observations, it can be understood that when finally the church was brought face to face with Christ, and heard Him say that He was the good Shepherd who lays down His life for His sheep, they knew not whereof He spake. Of these and similar announcements, the disciples simply took no notice as

the truth incorporated in these statements was too far removed from the channels of thought in which their minds were moving. When they therefore saw the Saviour hanging from a cross, they knew not what to think. It means that Christ had walked alone, a conundrum to His friends and an object of scorn to His adversaries. What they had set their hearts upon was the earthy. What He presented to them as the priceless pearl was the heavenly. What they expected Him to do is restore again to Israel the kingdom as they knew it, and thus deliver from outward oppression. Now there had been several such deliverances in the past. But the curse had never been removed, deliverance from the transgressed law effected, the strength of the law broken, the wrath of God appeased, guilt taken away, the strongholds of darkness invaded and the devil cast from his throne into the bottomless pit, sin condemned in the flesh, the keys of death and hell retrieved from the clutches of Satan by Him who swallowed up death unto victory, death deprived of its sting, and the grave rendered a corridor of heaven. Hence, the spoilers would return. They were again in the land, when the church stood in the entrance of the gospel age. And they prevailed in Israel's borders and were again being served in hunger and in thirst, in nakedness and in want. And the Lord had again made the plagues of His people wonderful. From statements found in the gospels, bearing on the healings of Christ it is evident that every sickness and every plague had been brought again upon God's people. And ever since their return from the exile, they had been a playball of the nations.

Verily, the people of God must be delivered from the curse of the law, if there is to be for them permanent relief. Sin had to be completely taken away, so that it no longer existed. But of this even the true Zion, bowed down in grief and pinning after God, had no adequate understanding. What they expected Him to do is to restore again to Israel the kingdom as they knew it and thus deliver from outward oppression that they might again be in the possession of the evidence that they were His people and He their God. But what He had come to do is to deliver not merely from political bondage but from the curse of the law by which this bondage and all the nameless woe that is the portion of the demand was being gendered, that they might be truly, everlastingly and superbly free. But of the magnitude of His task, He and He only had full understanding. For upon Him "the Spirit of the Lord rested, the Spirit of understanding, the Spirit of counsel and might, the Spirit of knowledge and the fear of the Lord . . . . " He realized that to free His own, He had to be made a curse for them by suffering His blessed body to be nailed to the cross that He might "fix thereon the handwriting of their sins.

So, with His hope fixed upon the joy set before Him and with the prayer in His pure heart, "Lo, I come, in the volume of the book it is written of me, I delight to do thy will, O my God: yea, thy law is written in my heart. . . . " He steadfastly set His face toward Jerusalem, when His hour was upon Him. And the cross He endured, despising the shame and is set down at the right hand of the throne of God.

There are now therefore good tidings to the meek! Their broken heart can now be bound up. The captives now have liberty, and to the bound there is the opening of the prison. And upon Him—the exalted Christ—the Spirit of the Lord is to "give unto them that mourn in Zion, beauty for ashes, the oil of joy for mourning, the garments of praise for the spirit of heaviness that they may be called trees of righteousness, the planting of the Lord, that He may be glorified."

Christ hath redeemed us from the curse of the law. And the unmistakable token of this is that His people no longer stand before the closed door of His sanctuary as at Sinai and throughout the Old Dispensation. For Christ hath consecrated for them a new and living way through the veil, that is to say His flesh. And He is their highpriest over the house of God. His sanctuary is now accesible to them. And God no more remembers their sins and iniquities, for their sins have been remitted, their being no more offering for sin. Let them therefore have boldness to enter the holiest by the blood of Jesus. Let them draw near with a true heart in full assurance of faith, having their hearts sprinkled from an evil conscience, and their bodies washed with pure water. So shall they come as only the pure of heart can be with Him in His sanctuary and see Him in the face of Christ. But let them consider that their righteousness and purity of heart is not of themselves but of Him. who offered one sacrifice for sins forever and that they come as drawn and urged by His irresistible love that He shed abroad in their hearts. And let them also know that the only way that leadeth to His sanctuary and to His heart is the way, living and new, that He dedicated, the way that leadeth through His flesh. And within that veil are all things that He giveth unto His people, all fulness, so that they, shut out of His sanctuary, can reap nothing but death and doom in this life and in the life to come. From that throne of His issue all the streams of grace. And from these streams only they delivered from the curse of the law do and may drink. Such is the plain teaching of God's word, so that the contention that grace is common to all is the figment of a mind willingly ignorant of the truth.

The word *law,* we have been using as the signification of the entire mass of legislation given by Moses: (a) the ten words or the law of the ten commandments; (b) the civil law; (c) the ceremonial law. This entire body of commandments it was of which Christ was the

end or fulfillment, from the curse of which He delivered His people, and that served as the schoolmaster to Christ. The ceremonial law brought into being all those typical institutions that foreshadowed the work of redemption in all its phases: the vicarious atonement of Christ, His death, resurrection, ascension into Heaven, His entering the sanctuary above through His own flesh and obtaining for His own eternal redemption. They foreshadowed, these institutions, the subjective deliverance of the people for whom He shed His blood. Thus the ceremonial law (and not the law of the ten commandments) was a prophetic type of redemption and as such called for the death of the Saviour. By answering this call, He fulfilled and thus abrogated also this (ceremonial) law. But this law too, as well as the ten words was transgressed. It, too, therefore cursed. And from this curse also, to be sure, the people of God had to be and were delivered. Thus the Saviour delivered from the entire law through His being made a curse for His people and through His fulfilling all righteousness and all the prophesy inhering in the law.

Let us now single out the ceremonial law and ask: How and in what respect did this law serve as the schoolmaster to Christ? This question raises others such as: how did the typical sacrifice and the types in general speak to the Old Testament church? What was the real function of this sacrifice and what spiritual benefit did the true church derive from it? The answers to these questions are to be taken from Scripture. But with this we must wait until we are come to the ceremonial laws of the book of Leviticus.

Let us now consider the warning contained in the Hebrews (Chapter 13) and coming to the sons of the covenant of this New Testament Dispensation. They are to see to it that they refuse not Him, the Lord God, Who now speaketh to them, not from the summit of Mount Sinai out of the midst of the burning fire, but from out of His sanctuary in heaven, the Jerusalem above, through Christ Jesus. For if they, the reprobated Israel of Old escaped not for refusing Him, the Lord, that spake on earth, much more shall we not escape, if we turn away from Him, Jehovah, Who now speaketh from out of Heaven. The contraries here are Sinai, the sanctuary on earth, and the heavenly Jerusalem; the speaking of God from the summit of Mt. Siani through Moses and His speaking from out of the Heavenly sanctuary through Christ Jesus and His prophets and apostles.

We shall certainly not escape if we refuse Him now. The reason for this is given." For ye are not come unto the mount that might be touched, and that burned with fire, nor unto blackness, and darkness, and tempest, and the sound of a trumpet, and the voice of words; which voice they that heard intreated that the word should not be spoken unto them any more: (For they could not endure that which was commanded. And if so much as a beast was to touch the mountain, it shall be stoned, or thrust through with a dart: and so terrible was the sight, that Moses said, I exceedingly fear and quake:) but ye are come unto Mount Zion, and unto the city of the living God, the heavenly Jerusalem, and to an innumerable company of angels, to the general assembly and the church of the firstborn, which are written in heaven, and to God the Judge of all, and to Spirits of just men made perfect, and to Jesus the Mediator of the New covenant, and to the blood of sprinkling, that speaketh better things than that of Abel."

An exhaustive treatment of this meaningful scripture cannot be given here and now. Let us lay hold on the heart of the matter.

Israel of Old, after its deliverance from Egyptian bondage, came to Sinai, the mountain that might be touched, layed hold on by earthy, physical sense organs, thus the shadow, the type, the representative of the aggregate of all the Old Testament types and symbols and as such the earthly replica of the heavenly realities, set before us in the scriptures and to which we have come —realities of whose existence we are nevertheless assured. To this mountain they came, namely to the mountain that burned with a fire that formed the robe in which He, the Lord, set Himself before the eye of His people as everlasting burning, with Whom only just men made perfect can abide. They came to blackness and darkness, to the thick cloud, the token of the obscurity that characterized the Old Testament revelation. They came to tempest: thunders and lightnings and a quaking mountain, the tokens of wrath, judgment and doom. They came to the sound of a trumpet, by which sound they were summoned to appear before His presence to hear His voice of words (the law), which voice they could not hear and endure and thus disobeyed, they being spiritually impotent. Thus they were vile in His sight by themselves and were therefore made to stand afar off. Shut out were they from His presence. How that terrible revelation of His majesty and His voice of words in their hearts made them all tremble. They thought their doom was sealed.

Now to this mount, to these terrible exhibitions of His glory, to these tokens of wrath and doom, to such an assembly of men, filled with the dread of God and shut out from His presence because of their sins, we have not come.

To the contrary, we have come to heavenly realities, and thus to a most marvelous depository and revelation of truth, mercy and redeeming grace. We have come unto mount Zion the heavenly, with its sanctuary now accessible to all His people, they all having been made kings and priests unto their God. We are come to the city of the living God, the heavenly Jerusalem, with its streets of gold and its gates of pearl and with its foun-

dations garnished with all manner of precious stones, a city having no need of the sun nor of the moon to shine in it, as the Lamb is the light thereof. We have come to an innumerable company of angels with whom the people of God are reconciled in Christ. And they inhabit the Holy City and we come to them as our fellow-citizens. They and all His people form one body, whereof Christ is head. They and all the redeemed worship God and Christ. There is therefore perfect reconciliation now, between the angels and the church. By Christ, the redeemed have blessed access to this innumerable company of angels. And they, too, now dwell in His sanctuary. We are come to the general assembly of redeemed in heaven, the seat of praise and joy; we are come to the church of the firstborn, whose names are in heaven, that is, to the whole collection of elect believers in the world at any one time, the church of the firstborn, with a right to all that the Lord hath provided and to whom therefore is given all things, thus co-heirs with Christ and heirs of God. Their names are in heaven. They are the chosen ones in Christ unto life eternal, before the world's foundation.

We are come unto God. To Him believers have access in Christ. They have it unto Him as Judge of all, Who justifies His people and sets them at liberty but who in His just wrath destroys the wicked.

We are come to the spirits of just men made perfect, to the souls of departed believers, accounted just in Christ and perfected. They have perfect deliverance and are in the enjoyment of their just reward.

We are come to Jesus the Mediator of the New Covenant, thus not to Moses, the law-giver, and the mediator of the Old covenant, but to Jesus the Saviour, Who offered Himself unto God for our sins, to Jesus in whom all fullness dwells.

We are come to the blood of sprinkling, the blood that cleanses from all sin and from which spring all the blessings of the covenant. And it is the blood of sprinkling, so that all the blessings of the covenant are in the actual possession of His people. And this blood speaketh better things than that of Abel for it calls not for revenge but for the salvation of the chosen ones.

To these realities of unspeakable glory, to this marvelous exhibition and revelation of His wondrous love and saving grace we have come. And Christ now speaketh to us, says the apostle. There is a word that proceedeth from the heavenly sanctuary. This word is His Scriptures. It is a word that presents to us the heavenly in all its glory, all the marvels of His grace by which the heavenly was brought into being. It is also a word that commands every one to whom this heavenly is presented to believe and obey and to praise and adore. It is a word that assures those who believe that they are His and that the heavenly is theirs. It is a word that pronounces the unbelieving damned. And this word is His word, the word of God, of Christ. To refuse this word is to refuse Him, is to despise the heavenly, His redeming love (for His people) and all the marvels of His mercy. To refuse Him is to crucify afresh the Mediator of the New Covenant, is to slay God in our hearts as he is now seen in the face of Christ.

"See that ye refuse not him that speaketh. For if they escaped not who refused him that spake on earth, much more shall we not escape, if we turn away from him that speaketh from heaven."

It is this comparison that we find in the Hebrews, between the earthly Sinai and the heavenly, that opens our eyes to the truth of Paul's statement," For if the ministration of condemnation be glory, much more doth the ministration of righteousness exceed in glory. Yet, as was said, the law showed forth Christ. The ministration of condemnation was a revelation of all the glories of God, of all His virtues. But the ministration of righteousness exceeds in glory. Sinai and Zion above form no antitheses.

G. M. O.

De Naam

Het mag gerust een wonder Gods geheeten, dat we als Protestantsche Gereformeerde Kerken tot openbaring kwamen en, tot openbaring gekomen zijnde, zoolang reeds mochten bestaan; en ook, dat we nog steeds, over het algemeen genomen, belijden wat we beleden in 1924.

Een wonder Gods, want van alle zijden worden we bestookt: van rondom en van binnen uit.

Een wonder Gods, want het gaat natuurlijk weer over den Naam die boven allen naam is.

Nog niet zoo heel lang geleden hoorde ik een Leeraar in Israel zeggen: Ik verlies mijn geduld met jullie, want je wilt in elke predikatie spreken van verkiezing en verwerping; waarom preek je niet den Christus?

Dat kwam uit den mond van eenen die Hebreeuwsch en Grieksch studeerde en dus weet wat de namen van den Christus beteekenen. En al was het ook, dat hij die origineele beteekenis van de vreemde woorden niet kende, zelfs de vertalingen in onzen Hollandschen Bijbel laten geen ruimte over voor tweeërlei gedachte: "want Hij zal Zijn volk zaligmaken van hunne zonden". Preekt daar nu eens over zonder de verkiezing en verwerping het een en het al te maken van uwe verhandeling?

Wat zijn we toch ongeëvenaard dom, dwaas en boos!

Temidden van dit dom-dwaze en booselijk-verkeerde, wat een wonder, dat er in deze booze eeuw dan toch nog een groepje kerken gevonden worden, die het hart zagen der kerk en het nog steeds durven belijden!

'k Wil het wel bekennen: ik verwacht elk oogenblik, dat er weer verslapping komen zal, een terugtrekken, een verzachten van de termen, een verleggen van den nadruk, een verloochenen van het Heilig Kind Jezus! Men

gevoelt geneigd om een apologie te maken voor den vreeselijken God in 't midden van het volk.

In 't eerste enthusiasme van den strijd verwachtte men dan toch direktelijk steun uit het oude Vaderland. Daar waren ze immers nog die zoo schoon konden roemen van de eeuwige liefde Gods. Uit het wazige verleden had ik toch ook nog die klanken opgevangen. Wat zou het een om strijd getuigen zijn voor de waarheid die op Kalamazoo's straten vertrapt wierd!

En hoewel we niet onderschatten willen, de weinige moedgevende uitspraken van een eenigen Leeraar, Doctor of ouderling: hoe bedroefd weinig steun ontvingen we uit de kerken waarvan Ds. Van Dellen zeide, dat ze nog steeds uitgaan van het hart der Kerk: de uitverkiezing Gods! Een of ander grond die aan gegeven wierd voor de ketterij van het beruchte "aanbod" werd "aanvechtbaar" geheeten; heel voorzichtelijk oordeelde men, dat men geneigd was aan onze zijde te gaan staan; men moest nog eens onderzoeken; de breuke mocht misschien geheeld; verkettert elkander toch niet, en wat dies meer zij. Doch over het algemeen deed men daar als men hier doet: de zaak verkeerd voorstellen, een stroopop verslinden, soms ons bijtend verketteren, en meestal, ons doodzwijgen.

Dat, terwijl we glashelder aantoonden waar het over ging en wat het hart der zaak was: het ging om den Naam.

Want Hij zal Zijn volk zalig maken van hunne zonden!

In die weinige woorden hebben we toch wat het een en het al van onze prediking behoort te zijn? Is er dan een ander Evangelie? Neen, immers. Die iets anders daarvoor in de plaats wil schuiven is naar het Apostolisch woord anathema, vervloekt!

Een gansch andere zaak is het of wij wel zulk een Evangelie begeeren en dan is het antwoord altijd: in geenen deele! We haten het vanwege onze domheid, dwaasheid en boosheid. En niet genoeg is het voor het van gif zwellende hart; niet genoeg is het om dit aanbiddelijk bewijs van eeuwige liefde te vertrappen en het bloed des Nieuwen Testaments onrein te achten — we moeten het dan ook nog gaan vervalschen.

Vraagt men aan de toonaangevers in de Gereformeerde Kerken hier en elders: Wat is dan toch het hart van God's Evangelie? dan antwoordt men ons: Dat God Jezus aanbiedt, welmeenend, met de verzekering dat het Hem aangenaam is als alle menschen het aanbod van Jezus aannemen en behouden worden.

Nu is God toch zeker de eeuwig Onveranderlijke. Welnu, dan krijgt ge deze voorstelling: God bood door middel van Jezus ook het Evangelie aan aan Judas. Judas heeft toch den besten Prediker gehad die ge ooit zoudt kunnen beroepen: Het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt. Dus kwam Jezus ook tot Judas met het algemeen, welmeenend aanbod van genade. Dan was het God's begeeren ook dat Judas dit aanbod aannam.

Maar Jezus zegt in het Hoogepriesterlijk gebed, dat Judas verloren ging: "opdat de Schrift vervuld zou worden".

Maar Jezus zegt van zijn eigen preek over de zaaier die uitging om te zaaien, dat alle de dingen van het Koninkrijk geschieden door gelijkenissen, opdat de verworpenen zien mogen doch niet bemerken, hooren mogen doch niet verstaan, opdat zij zich niet te eeniger tijd bekeeren en hun de zonden vergeven worden.

Het Evangelie is Jezus: Hij zal Zijn volk zalig maken van hunne zonden.

Van schipperen is hier geen sprake. Het volk van Jezus zijn bepaalde personen die tezamen het Lichaam uitmaken, de Bruid van Christus, de Kerk, het Israel aller eeuwen. De tekst die ons Jezus' naamgeving vermeldt is het Evangelie der eeuwige uitverkiezing en der verwerping.

Ook is hier geen sprake van aanbod.

Jezus biedt nooit iets aan. Hij maakt zalig. Dat is Zijn Naam. Hij vervult de uitverkorenen met eeuwige, heerlijke, geestelijke, hemelsche zegeningen.

Want wij zijn ledig van positief heil.

Niet dat er geen inhoud is in de vaten, doch zóó, dat de eenige inhoud der vaten uitgedrukt wordt in het Woord: sop van gruwelijke dingen. Jes. 65:4.

De tekst noemt het "zonden".

Nu is dat verschrikkelijk. O, de vaten die met dat sop voor God komen moeten. Wat zal dat onuitsprekelijk naar zijn! De vloeker met den vloek tusschen zijn tanden sissende; de moordenaar met handen die rood geverwd zijn van het onschuldig slachtoffer. De onverschillige een hoerenvoorhoofd: de ellendige bereidde zich niets anders op aarde. In de eeuwigheid zal hij dan ook niets anders te toonen hebben voor het Aangezicht. De zoogenaamde nobele en lieve met zijn schijnheiligheid: een mond die zegende den ganschen lieven dag, doch die van binnen vervuld was met vervloeking. Zelfs de pasgeboren wichten met Adam's sop van gruwelijken hoogmoed voor den grooten witten troon. Alle te zamen zonden, ongerechtigheden, het afzichtelijke, dat menschen vermoordt. Alles onder inspiratie van den duivel.

Ziedaar, in 't kort de gruwelijke historie van den mensch. In zonden geboren, in zonden gebaard, in zonden opgewassen, steeds den beker vullende met den droesem der zwijmeling des toorns Gods.

Ziedaar, in 't kort ons eigen beeld, wie wij dan ook mogen zijn. Dat is de vreeselijke natuurstaat van elk mensch. De eeuwige hel verdiend. De hel, het voltooide schrikbeeld van overtreding.

Is het Evangelie nu dit, dat gij aan zulke duivelskinderen die nooit anders leerden dan kwaad te doen, den liefelijken Jezus aanbiedt? Dat ge hem smeekt om toch dit hart van Gods ontfermende genade aan te nemen? Dat ge tegen van verrotting der zonde stinkende hoogmoedsmensch zegt: val toch op de knieën en aanbid God? Dat ge met uw zwakke stem in de doodsvallei zegt: Staat

op uit de dooden? Dat ge God voorstelt mitsgaders Zijn Jezus, biddende en smeekende aan het hart van den onwedergeborenen: Wilt gij, O Zondaar, wel wedergeboren worden? Ik bied U de wedergeboorte aan!

Ge zult me toch allen toestemmen, dat het eerste van Jezus' zaligmaking toch de wedergeboorte is? Welnu, biedt ge de wedergeboorte aan? Wat voor duivelsche onzin is dat? Is dat het Evangelie?

Aanbod van genade, dat is, van aantrekkelijke lieflijkheid, schoonheid, glinstering van deugden in een nieuw leven voor God: is dat ooit een zaak van aanbieding? Kan dat wel? Ge weet beter. Het vuile, goddelooze, God-tergende, spuwt van zulk een Evangelie. Men leerde kwaad te doen, welnu, des nachts is 't kwaad zijn overleg; men stelt zich toch immers op een boozen weg en schuwt geen snoode werken. Men kan zelfs niet slapen indien men geen kwaad gedaan heeft. In de wereld walgt men van Jezus. Men is zijn eigen Jezus en Christus. Men zal redden en genezen en verzorgen en minneliederen zingen van Utopische vreugde en geluk. Men zal zijn eigen hemel scheppen. Kruist Hem, Kruist Hem!

Zijt ge nu een van de gekenden Gods, zijt ge geschreven in de handpalmen van God Almachtig, dan zoekt Jezus U op in den tijd der zaligheid en mint U met hemelschen min. Dan vervormt Hij U krachtdadig door de Almacht Gods. Want Zijns is alle macht op aarde en in den hemel en Hij doet al wat Hem behaagt. En die Almacht is Zijns door den Heiligen Geest Dien Hij verdiende.

Dan zoekt Hij U op en doodt U; ge verliest Uw leven om het te winnen. Hij doodt de macht der zonde in U en hoewel de bewegingen der zonden in U nog zullen nawerken, U somtijds gevangen nemende onder de macht der zonde en des doods, toch is de macht der zonde principieel in U verbroken, want Jezus' Geest zette een nieuw leven in U en dat leven keert zich altijd tegen den duivel, de leugen, de zonde, het verkeerde. Door die eerste daad van Jezus, schiep Hij in U een strijd die onophoudelijk zal voortduren, tot op den laatsten snik.

En, let wel, het eerste begin van dat zaligende werk gaat geheel en al buiten U om: het is de wedergeboorte. Het is het zetten van een hemelsch stekje in den bodem des doods. In 't leven gehouden door den levendmakenden Geest. Daardoor werd ge één plant met Jezus.

Hij maakt Zijn volk zalig van hunne zonden.

Hij blijft dan ook voorts bij U en in U. Wijkt nooit meer van Uw zijde. En alle dingen zijn voorts Uw dienstknechten. Zij moeten U brengen naar den eindelijken zaligen dag der eeuwigheden daarboven bij God.

Hij blijft voorts bij U, door bekeering in geloof, door rechtvaardiging en heiliging tot verheerlijking toe. Door het gedroogde bed van den Jordaan des doods.

Hij maakt Zijn uitverkorenen zalig en niemand meer.

En hij doet het al op grond van rechtelijke zaligmaking in geboorte, lijden, kruis, dood en verrijzenis. Om voorts den prijs des bloeds te plengen daarboven bij God in het eigenlijke heiligdom, dat geen hand formeerde: het hart van den liefelijken Vader. Nu is dat hart eeuwig voor ons open. Was het van eeuwigheid door den Zoon en in den Geest.

Daar gaat het om, geliefden, wie ge ook zijt en waar ge ook woont en hoe geleerd ge ook moogt zijn. Of ge ook ons ketter noemt of dat ge ons gaarne moogt lijden. Het gaat om Jezus in dezen strijd. Men wil bij ons niet uit genade en door genade zalig worden.

En toch zal Hij allen zalig maken die Zijn Vader Hem gaf. Ook door alle leugen heen. Ja, zelfs, door middel van leugen en vervolging, door bloed en tranen van Zijn volk.

Want alle dingen zijn Uwe! Doch gij zijt van Christus en Christus is God's.

Waar alle deze dingen alzoo zijn, zult ge dan eens bij ons gaan staan en medestrijden in dezen strijd der eeuwen aan de zijde van Jezus?

Is de ketterij van gemeene gratie en het zoogenaamde aanbod leugen? Noemt het dan niet alleen "aanvechtbaar" doch vecht.

En God van den hemel zal het ons doen gelukken!

G.V.

IN MEMORIAM

It has pleased our heavenly Father to take unto Himself our beloved daughter and sister

THERESA IPEMA

at the age of 12 years and 8 months.

Although the loss grieves our hearts we are comforted in our God who has brought her into His rest after years of suffering.

The bereaved family,

Mr. & Mrs. Peter Ipema
Anna
Cornelius
Henrietta
Jeanetta
Henry
Clarice Leona
Grace Johanna

Zondagmorgen, 3 November 1935, behaagde het onzen hemelschen Vader thuis te nemen onze geliefde moeder, grootmoeder en overgrootmoeder,

MRS. C. SPOELMAN,

in den ouderdom van 75 jaren.

Ofschoon onze harten bedroefd zijn worden, we getroost door de wetenschap, dat zij bij haar Heer en Heiland is en van alle lijden is verlost.

Mrs. C. Peasly
Mr. en Mrs. S. Grasman
Mr. en Mrs. William Grasman.
Mr. L. Spoelman
Mr. en Mrs. P. Van Beek
Mr. en Mrs. P. Boertje
Mr. en Mrs. C. Olhman
41 kleinkinderen
en 3 achterkleinkinderen

Hudsonville, Mich.

Onze Leer In De Zending

Wij, Protestantsche Gereformeerde Kerken, gelooven niet in de zending! Zóó wordt er van ons getuigd door degenen, die met ons in de leer verschillen. Vooral moet deze beschuldiging waar zijn met het oog op de zending onder de heidenen.

Nu trekken we ons in den regel niet veel van zulke gedachten en van dat gebabbel aan omreden dat het, oppervlakkig beschouwd, heel onnoozel blijkt en niet zoo kwaad wordt bedoeld. Toch is deze laster van erger aard en diepsnijdender dan wij vermoeden. Men moet goed voor de aandacht houden, dat indien dit waar zou zijn en men er bewijzen voor zou kunnen leveren, dan heeft men daarmede niet alleen bewezen dat wij scheurmakers zijn of dwalende schaapjes, maar dat wij zeer terdege *ketters* zijn van het zuiverste water. Want immers, de Heere heeft Zijn kerk de opdracht, het bevel nagelaten dat zij het Evangelie zou verkondigen aan alle creaturen. Als nu een kerk dat absoluut weigert, dan is zij zeker kettersch geworden.

Maar dit is het ergste nog niet! Wel is waar dat dit erg genoeg zou zijn, ja vreeselijk, wanneer men in het uitvoeren van een direkt bevel des Heeren, den Koning der Kerk, nalatig is. Van dezen boozen laster zouden wij als Prot. Geref. Kerken, onszelven toch gemakkelijk kunnen vrijspreken. Wij zouden den vijand kunnen verzekeren, dat wij zeer terdege in de zending gelooven, maar dat wij in dezen tijd een andere zending hebben dan die onder de heidenen, namelijk, de zending om de zuivere waarheid Gods in Christus Jezus te verkondigen onder de afdwalende kerk. En dat wij, vanwege onze kleinheid, en het geringe aantal onzer leeraars nu nog geen zending kunnen verrichten onder de heidenen.

Maar men moet goed verstaan, dat het de vijand daarom niet gaat. 't Is niet de liefde tot de zending, die hen bezielt, noch hun erbarming over de heidenen, die het licht des Evangelies niet kennen, die hen deze lastertaal doet spreken. De oorsprong van het gezegde, dat wij niet in de zending gelooven, schuilt niet in de Godsvrucht onzer vijanden. Dan zouden wij het kunnen verdragen. Maar het jammerlijke er van is dit, dat deze gedachten, deze snoode leugens haar oorsprong vinden in de vijandschap tegenover de waarheid Gods in Christus Jezus. Men wil bewijzen dat onze tegenzin in de zending in onze *leer* schuilt. In andere woorden, onze leer deugt niet! Onze leer is van zulk een aard, dat wij het gebod van den Koning der kerk, "Predikt het Evangelie allen creaturen", niet *kunnen* uitvoeren. Daarin schuilt het onverbiddelijk bewijs dat wij ketters zijn. Wij als Prot. Geref. Kerken zijn dwaalkerken! Onze leer is een dwaalleer!

Dat er zoo over ons geoordeeld wordt behoeft ons niet te verwonderen. Vooral niet wanneer wij het oog richten op de zending zooals die in onzen dag wordt gedreven. Op haar allerbest is de moderne zending niets anders dan zieltjes winnen voor Koning Jezus. Ik zeg, *op haar allerbest,* want in den regel is de zending niets anders dan een beschavingssysteem. Men helpt den armen heiden wat hooger te klimmen op de ladder der ontwikkeling. Men bouwt hem scholen en hospitalen. Men neemt hem een paar vrouwen af; in't kort, men leert hem alle deugden en ondeugden der beschaafde wereld. Ten slotte moet men dan ook nog een beetje over Christus spreken die hem dan als een navolgenswaardig voorbeeld wordt voorgehouden. En het resultaat van al de geestdrift der zending is dit, men laat den woesten heiden als een beschaafde heiden over. Maar, vat men de dingen wat ernstiger op, dan is het zieltjes winnen voor Jezus. Dan moeten die millioenen heidenen, die anders verloren zouden gaan, door menschen handen den hemel worden ingedragen.

Bij zulk eene zending kan men met de Gereformeerde waarheid niets worden. Thuis kan men nog gelooven en belijden, dat er een verkiezing en een verwerping is, dat God ook alle menschen niet wil zaligen; maar dat kan men de heidenen niet verkondigen. Op 't heidenveld moet men Methodist zijn, of eerlijk gezegd, volslagen Arminiaan. Dan moet men verkondigen, dat Christus voor allen is gestorven, dat Hij allen lief heeft en allen wil zaligen. Ten slotte komt dit er nog bij dat voor zulk eene zending de Heilige Schrift niet voldoende, niet rijk genoeg is. Een predikant, op het heidensch zendingsveld, met dat Woord gewapend is niet voldoende; hij moet daarbij medisch zendeling zijn, (medical missionary), want een mensch is veel gemakkelijker te winnen, wanneer hij ziek ligt en nabij den dood is dan wanneer hij de gezondheid geniet.

Zóó beschouwd is de verkondiging van onze leer, die de Gereformeerde leer is, uiterst onmogelijk op het zendingsveld. Hoofdzakelijk vindt deze dwaling haar oorzaak hierin, namelijk, dat men van meening is dat het geloof *enkel* door het gehoor is. Volgens deze beschouwing wordt het geloof door het Woord gewrocht. Door de prediking wordt het zaligmakend geloof door het Woord gewrocht. Door de prediking wordt het zaligmakend geloof *in* den mensch gewerkt. Men verstaat wel, dat bij degenen die alzoo leeren, het geloof niets anders is dan een vrucht der overreding. Men moet den mensch overreden kunnen. Uit kracht der overreding moet het den mensch tot het verstand worden gebracht, dat hij zondaar is, dat hij aldus Jezus noodig heeft tot zijn Verlosser. Gelukt dit, dan is de vrucht hiervan het geloof, waardoor de zondaar als door een hand den Christus met al Zijne weldaden aanneemt en zich persoonlijk toeeigent. Natuurlijk meent men ook deze beschouwing met de Schrift te kunnen bewijzen. Onderanderen haalt men als bewijs aan Rom. 10:17, "Zoo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods." Nu verstaat ieder Gereformeerd mensch

wel, dat ons hier niet geleerd wordt dat wij door de verkondiging des Woords geloovigen worden. Het geloof naar zijn wezen wordt nooit in onze harten gewerkt door de prediking des Evangelies. De prediking des Evangelies, zonder meer, kan nooit het geloof in eenig mensch inwerken. Met de prediking des Evangelies *alleen* gaan wij allen, zonder eenig onderscheid, verloren, worden wij verhard, zou het ons zijn tot een reuke des doods ten doode. Het Evangelie alleen maakt niemand zalig! God alleen doet de mensch zalig worden en dat wel naar Zijn souvereine, vrije genade door de wedergeboorte. In dat leven der wedergeboorte, dat God de Heere in de harten der Zijnen onmiddelijk werkt door Zijnen Heiligen Geest, is in beginsel alles geschonken aan het uitverkoren kind Gods dat hem zalig *doet zijn,* óók het geloof. Bij dat leven der wedergeboorte komt er nooit iets van buiten af bij. Daarom kan het ook nooit de bedoeling der Schrift zijn dat het *wezen* des geloofs ons ingewerkt wordt door de prediking. Wel is waar, dat het wezen des geloofs tot *openbaring* komt in bewuste *daden* door de prediking des Woords. Juist ook dat is de bedoeling van den apostel wanneer hij schrijft dat het geloof uit het gehoor is. Daarom staat er ook zoo nauwkeuriglijk *uit* het gehoor en niet *door* het gehoor.

Zoo is dat dan ook met de tekst uit Jakobus 1:18 die men wel eens aanhaalt tot staving van de zoogenaamde waarheid dat het geloof vrucht is der overreding. Daar zegt Jakobus: "Naar Zijnen wil heeft hij ons gebaard *door het Woord Zijner waarheid,* opdat wij zouden zijn als eerstelingen Zijner schepselen." Ook hier is het duidelijk dat de apostel niet leert, dat het leven van dat nieuw schepsel *geschapen* wordt door de prediking van het woord der waarheid, maar hij leert hier dat het *gebaard* wordt. Als het nieuwe leven daar is, volmaakt is, alreeds geschapen is, dan eerst is het tijd tot baren. Zóó leert ons Jakobus. Dus, het leven, dat naar zijn wezen, naar zijn vorm, aanleg en karakter er al reeds *is* wordt nu gebaard, komt te voorschijn door het woord Zijner waarheid.

Duidelijk is het voor hem die Gods Woord onderzoekt dat de mensch eerst wedergeboren moet worden aleer hij kan gelooven, ja, aleer hij de kleinste glinstering kan zien van het koninkrijk der hemelen. Daarom zegt Jezus ook tot Nicodemus, "Voorwaar, voorwaar zeg ik u: tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het koninkrijk Gods niet zien." De mensch moet van begin af, van nieuws geboren worden. Neen, niet door het wederkeeren in moeders buik, maar geboren worden uit water en Geest. De mensch moet van boven geboren worden. Het leven, dat uit God goddelijk is, dat God lief heeft, en Hem zoekt moet hij eerst door Gods genade deelachtig worden, aleer hij zou kunnen gelooven.

De apostel Petrus spreekt van deze wedergeboorte als een wedergeboren worden tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden, en dat wel naar de groote *barmhartigheid* Gods des Vaders. (I Pet. 1:3). Daarmede duidt de apostel aan dat de wedergeboorte niet slechts het weer levend worden van den dooden zondaar is, maar het hem *begiftigen* met het leven waarmede Jezus is opgestaan, niet een aardsch, maar een hemelsch leven. Een leven waardoor de uitverkorenen zich strekken tot de dingen die boven zijn. In dit woord wijst de apostel er ook duidelijk op dat wedergeboren leven niet ontvangen wordt doordat de Christus aan den mensch *gepredikt* wordt, maar doordat hij *deel* aan Christus *heeft.* Wij moeten aan Christus verbonden worden in Zijn lijden, sterven en opstaan. Hij moet ons verbondshoofd worden. Dit kan niet geschieden door de prediking des Evangelies; ook door geen medisch zendeling, maar door God alleen. Petrus zegt, dat dit alles is door Gods groote *barmhartigheid.* En juist omdat het door Gods groote barmhartigheid is, daarom dankt hij God den Vader, want de mensch zou in en uit en van zichzelven hiertoe gansch onbekwaam zijn. Zonder die barmhartigheid zou de mensch hopeloos verloren zijn. Maar nu heeft God het gedaan, en dat uit genade, door groote barmhartigheid, dus zal geen vleesch roemen voor Hem en Gode zal alle eer worden toegebracht. En juist dit laatste is het schoone feit waarin de apostel zich met alle geloovigen verblijdt, want het gaat om de glorie Gods en niet om eenig mensch.

Maar bij de inplanting of instorting van dit wedergeboren leven kan het niet blijven. Dat nieuw leven moet openbaar worden. Het moet vruchten dragen. En wel zóó openbaar worden en vruchten dragen dat het overeen komt met het wezen en principe van dit nieuwe leven. Het wezen van dat nieuwe leven is dit, dat het afgescheiden is van alles dat aardsch is, van alle zonde, duisternis en dood, en dat het Gode alleen is toegewijd. Dat leven gaat naar God uit, zoekt God, heeft Hem lief, wil Hem dienen en Hem alle eer en glorie toebrengen. Zal dit geschieden dan moet alles dat van den mensch is verloren gaan. De mensch moet leeren zichzelven te mishagen, zich te verootmoedigen voor God, zich bukken in stof en asch. Nu komt het leven der wedergeboorte naar dit zijn eigenlijk wezen tot openbaring door de werking van Gods Geest *door middel van de prediking van Gods Woord.*

Hoe zou dit leven der wedergeboorte zich ooit naar zijn wezen kunnen openbaren door een prediking, die uitgaat van het beginsel dat er iets goeds in den mensch is overgebleven; dat het de mensch is die de zaligheid aanneemt?

't Is gansch onmogelijk!

Ziet ge nu wel, waarom de Protestantsche Gereformeerde leer, die de Gereformeerde leer is, gansch onmisbaar is op het zendingsveld? Immers gaat die leer niet uit om den mensch zalig te maken, om van de hel te verlossen met het oog op den hemel. Zóó gaat toch nooit iemand den hemel binnen. Wie den hemel in wil alleenlijk om de hel te ontwijken, bezit het leven der wedergeboorte niet en is zeker verloren. Neen, het gaat in het

woord Zijner waarheid om God! Om Zijn Naam! Om Zijn Glorie, opdat geen vleesch roeme voor Hem, daartoe is dat Woord Zijner waarheid aangelegd.

Dat Woord Zijner Waarheid is onze Waarheid; de leer der Prot. Geref. Kerken!

Hoe weten wij dit? Ten eerste, omdat onze leer op gansch dat Woord Gods is gegrond. En ten tweede, omdat de waarheid zooals God die aan ons heeft toevertrouwd op dat leven der wedergeboorte is aangelegd, en alleen dat leven raakt. Onze waarheid raakt het natuurlijk zondig hart niet, maar verhardt het. Het raakt alleen het hart der wedergeboorte en doet dat hart met leven tintelen en zich openbaren overeenkomstig het wezen van het leven der wedergeboorte, namelijk, *God alles, en den mensch niets.*

Dat Woord, die waarheid moeten wij hebben! In eigen kring, voor eigen leven, op 't verre zendingsveld onder de blindste heidenen, maar ook, en daar eerst, onder Gods volk, dat ver van die waarheid dwalende is.

Die waarheid alleen zal voor Gods kind, op 't verre zendingsveld en in eigen kring, tot een heerlijke verzekering zijn. Het wordt hem een licht op zijn pad en een lamp voor zijn voet. Want zie, die waarheid is de spiegel der volmaakte vrijheid. Alleen die waarheid maakt vrij! Want wanneer het verlichte oog der wedergeboorte voor die spiegel der waarheid komt te staan dan zal de reflectie van die spiegel het oog en hart raken. Want in die spiegel zullen we een vreeselijk beeld aanschouwen, het beeld van ons eigen aangeboren aangezicht, dood, verdorven, gansch verdoemelijk, onbekwaam tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad. Zoo onszelven aanschouwende loopen wij niet van die spiegel weg, maar wij blijven voor die spiegel staan. In die spiegel zullen we blijven turen om te zien of die spiegel ook mogelijk genezing weerspiegelt. Zóó turende en zoekende in die spiegel der waarheid wordt die spiegel ons ook tot een licht, want het openbaart ons het beeld Gods in Christus Jezus. Wanneer we dan dat heerlijk beeld aanschouwen dat overeenkomt met het beeld van het wezen der wedergeboorte in ons, dan blijven we zoo lang voor die spiegel staan totdat dat beeld van Christus ook ons beeld wordt door de verkondiging dat wij, door de groote barmhartigheid Gods, Christus ingelijfd zijn, door Zijn bloed zijn gereinigd, en Gods kinderen zijn.

Dan en dan alleen heeft de arme zondaar troost, want de zekerheid der zaligheid berust niet op 's menschen werk, zooals bij de vrijewils leer, maar op loutere, eeuwige, souvereine genade Gods. Het is van begin tot einde het werk van Hem, die zich nimmer berouwt over het werk Zijner handen, Die niet liegen kan, Wiens Woord ja en amen is, omdat Hij de onveranderlijke verbonds-God is; de Eeuwige Jehova.

En Gode zij alle eer! A.C.

Catechism And More Catechism

This evening from seven to eight o'clock the pastor (or the elder) taught catechism. The catechumens took their catechism books along. Questions were asked and answered and a few minutes were given to discussion. From eight o'clock to nine o'clock the same pastor had a bible study hour with the young people. Together the Bible was discussed and the pastor instructed in the truth of the Word. Now then. The first meeting was called "catechism" the second one is called a meeting. Catechism is official instruction in the truth. The question cannot be suppressed: was the first meeting more official than the second? Did the pastor carry his office with him in that first meeting, but drop it in the second. But if both are official, why should we call the first one "catechism" the second one simply a "meeting"?

This is enough to cause us to ask ourselves, what do we understand by Catechism?

What is catechism? We feel sure that your answer will read about as follows: Catechism is official administration of the Word to the youth of the Church. This answer is correct. But it is only part of the answer. By catechism most of us understand that hour-per-week function of the Church, whereby it instructs youth in the way of truth. And this is an error. Catechism is much more. The Scriptural idea of Catechism is so much broader than this, that I feel sure we have not the right to define catechism and limit it the way we do. Not only do we limit it thus in our definition, but also in practice. That "hour-per-week" is for many of us a certain sacred, inexplainable, mystical something which so transcends everything else that all other instruction is negligbly inferior. And this is an error. We do not say this to make an attack upon our precious heritage of the "hour-per-week" catechism, we do not say this so you will lower your conception of catechism. We say this because we are for Catechism and more catechism.

Let us see then what the Scripture means when it speaks of Catechism.

The word "catechism" itself likely comes from the words meaning "to sound down." And this refers to someone ascending the platform and sounding down instruction to those gathered about. Thruout in Scripture the word "catechism" really means, to impart information, to give spiritual instruction, to teach, to make others conversant in the truth which the church holds. So much for the word itself. You find the word e.g. in I Cor. 14:19 where it is translated "Yet, in the Church, I had rather speak five words with my understanding, that I might catechise (teach) others also." Here catechism simply refers to Paul's teaching and preaching in the church. Again in Rom. 2:18 where Paul says that the Jews were catechised (instructed) out of the Law.

And the word catechism refers to all that spiritual training which the Jews as nation received. In much the same way it appears in Gal. 6:6 "Let him that is catechised (taught) in the word communicate unto him that teacheth." Again catechism appears as spiritual instruction, which has for its center the Word of God. In Acts. 21:21 we read . . . " and they have been catechised (informed) of thee that thou dost teach all the Jews . . . to forsake Moses." Here Catechism merely means to pass information. In all the above mention of catechism we see that it means instruction in spiritual things, and pertains alike to old and to young. Twice the word appears having a more specific meaning. Once in Acts 18:25 we read about Apollos that he "was catechised (instructed) in the way of the Lord." Meaning that he had been personally taught the way of truth. And once again in Luke 1:4, where Luke writes to Theophilus and says "that thou mightest know the certainty of those things in which thou hast been catechised (instructed)."

From all this we may safely conclude that Catechism is essentially the imparting of spiritual instruction to the Church in order that it may come to the manhood of the faith. And it embraces both old and young. It includes the actual Sabbath preaching of the Gospel but it proceeds beyond it to embrace any and all official, personal, private training in the truth of God's Word. And that this element was present already in the O. T. is plain from the office of the Priest (cf. e.g. Lev. 10:10, 11) as well as from the mention of "master (him that waketh up) and the scholar (him that answereth)" in the tabernacles of Jacob, Mal. 2:12.

God's Church rightly holds high the office of elder. Among the various gifts which God has given the Church, says Paul in Eph. 4, God gave also the office of elder. The elder is preeminently called to be a teacher. And as elder the pastor is chiefly called to be "pastor and teacher". Yea, from numerous places in God's Word it appears that the function of catechising the church is centrally the high calling of the elder and pastor. This certainly does not mean that no one else in the church may say anything to edify the others, or that there may be no other instruction going on whatever except that of the elder. We all know better. That would kill meetings, discussions, societies etc, within the church and give us the Papal stamp. But that is not the issue here at present. The elder is preeminently called to teach. And if the pastor understands his high calling he must be catechising "in season and out of season", both old and young. And by way of conclusion of what was said above we can make a two-fold application respecting catechism. We older ones must see to it that we attend catechism. The pastor (elder) must catechise " in season and out of season". He must catechise on the Sabbath, but also during the week. He must catechise in Bible Class, Mens' Society, Ladies' Aid, yea he must lay hold on every good means to catechise the grown-ups. And the grown-ups in turn have a calling. They must attend catechism. If not, how should they catechise their children? If not how should they demand of their children to attend catechism when they themselves refuse to attend? Nay, but let us attend. That we may grow in the knowledge of the Son of God and come to the perfect man.

Then we get catechism and more catechism. And we need it. For our own spiritual life. And stand in the midst of apostacy.

Now for catechism and more catechism for the youth, our children.

Our present system of catechism springs from our covenant conception. God's Covenant is with believers and their seed. This is God's promise to Abraham, and of it we have an indubitable pledge in Infant Baptism. But well we know that God's Covenant runs only there where His truth runs. Just therefore a church which leaves the line of the truth is a dying church as far as bringing forth covenant seed is concerned. Since then the Covenant is with believers "and their seed" and that covenant is with them only inasfar as the truth is with them, the church of God upon earth has ever felt that the seed of the Church must be taught, instructed and catechised in the Covenant truth. Of course in this matter the church may not and cannot take the place of the parents. The command stands "and ye fathers, provoke not your children to wrath, but bring them up in the nurture and admonition of the Lord". The church may not become Papal and take the place of the fathers. But diligent fathers are called upon to use the function of Catechism, in order that they may be true to their baptism promise and they may do all in their power to see the covenant realised. And on the other hand the Church realises that the catechism of the preaching of the Gospel on the Sabbath Day is not adequate to the growth of the seed of the Church. The elder (the pastor) must appear upon the scene. The seed of the Church must be catechised so that it may come to the manhood of faith. And the elder (pastor) is duty bound to officially administer the Word to the children that appear within the fold of the Church. It was in observance of this fundamental truth that Calvin can write, after he had delivered catechism from the slavery of the Papacy by writing his Genevan Catechism "It has ever been the practise of the Church, and one carefully attended to, to see that children should be duly instructed in the Christian religion" (Calvin's Tracts, Vol. II. P. 37). And it is in observance of this fundamental principle that we have catechism still today. And we cannot but urge our parents to hold high this glorious function as we have it at present, make use of it in prayerful diligence and let nothing infrings upon it.

The trend today is: catechism and less catechism. In proof of this notice the following two facts. In the first place we have narrowed down the true conception of catechism to such limits that embraces but a brief, hour-per-week function. That hour-per-week is catechism, of the highest quality, but it is not all the catechism. No pastor may consider his catechism work finished in an hour-per-week business. His official labor with the youth must reach further. In the second place we have narrowed down our catechism to a eight-or-nine-months-per-year-affair. Who would hinder me from narrowing it down to a seven-months-per-year business? Vacation is perfectly in order and proper, psychologically and physically. It seems to me no consistory can object to some vacation. But on the other hand it seems to me that no consistory can give proper account to God of its duty, if it have vacation four months out of the twelve.

Catechism and more catechism.

How?

The pastors must give great diligence to the weekly catechism. But strive for "more catechism". Shouldn't you officially instruct and administer the Word in Young People's meetings, Societies? Isn't a Boys' Society or a Young Mens' Society a glorious opportunity for the pastor to have "more catechism". Isn't a Bible Class (maybe you call it Sunday School incorrectly) official when an elder (the pastor) conducts it? And isn't that catechism according to Paul's definition of the word given above. None of these functions shall take place or in the least infringe upon our dearly beloved weekly catechism work. But we have not the right to despise such official work. It simply means you want catechism and less catechism. Rather let us make use of these things, and have catechism with more catechism. Besides that the parents also must be taught that they may not despise these functions but must use them in their effort to "see these children when come to years of discretion instructed and brought up in the aforesaid doctrine, or HELP or CAUSE them to be instructed therein, TO THE UTMOST OF YOUR POWER". See therefore that your children give all diligence to the weekly catechism, but teach them also catechism and more catechism.

And as for our vacations. Have them. But less of it would certainly be in order. The vacation period can be shortened (not too abruptly however) so that the weekly catechism can assume proper proportions. No one has the right to say that he considers the weekly catechism to be of equal importance to the preaching of the Gospel, then turn around and announce four months vacation. It can't. Consistence demands, more catechism. The vacation period can be shortened. And at the same time some phase of the "more catechism" could continue while we have vacation in the weekly catechism.

Difficult. Of course, but everything is difficult. An attitude however on the part of our people cherishing "catechism and more catechism" would be one big help to remove the difficulty.

And all this only thru the grace of our Covenant God, prayer and diligence. M. G.

Escape From Hell

The time, then, will come when "the wicked shall be silent in darkness"; and: "that every mouth may be stopped."

Still, it seems that the wicked shall have many words to utter against the Almighty. It seems, when listening to the wicked now, that they will upbraid Him for not warning them sufficiently of the doom that is prepared for them; and also for the severity of their punishment: according to them the punishment does not fit the crime.

Neither are the wicked alone in this.

There hangs a picture in the dogmatic salons of the church of Christ which does not fit its pendant, its counterpart of burning pitch and blistering sulphur. Hell does not fit the walk and conversation of the wicked, that is, as this walk is evaluated by the common grace enthusiasts. The god of common grace which is painted as bowing down in love and favor towards humanity in general is not at all like the terrible God of judgment to come from Whose face the earth and the heavens shall flee so that no place will be found for them. The benign countenance of this god of common grace is not at all like the face of the terrible God of Whom the wicked will say: Mountains and hills hide us from the face of Him that sitteth on the throne and from the wrath of the Lamb!

Pray, if the greater part of the life of Sodom is so lovely and good, what will we, what can we do with its hell-fire? Then punishment ill befits the crime.

Nay, it seems that the Lord will have to issue an apology on the "lake of fire." Unless hell and its inhabitants are allowed to everlastingly reproach our Father for a rigor, too harsh, too bitter; a rigor, perhaps unjust!

But attend! "They have Moses and the prophets; let them hear them."

Oh, that we would cease from reading the life of Sodom by the "ignis fatuus" of Grecian fools. These "Will-o'-the-wisps" lead us in the quagmire of folly and deceit. Their so-called light is very darkness. And if we have dulled our spiritual perception through such folly we become aliens to the testimony of our God that comes by Word and Spirit. Then we are not as the inspired poets who sang: "The transgression of the wicked saith within my heart, that there is no fear of God before his eyes," Instead of that scriptural testi-

mony we will say by the light of Plato: "The good that sinners do puts me to shame."

Indeed, the Lord hath not let Himself without witness! There is the awful history of Sodom and Gomorrah, of Admah and Zeboim.

And this history of wicknedness and doom is reiterated through the ages: we find it referred to in 17 books of the Bible. Sodom is God's witness of hell and Lot is God's witness of the escape from hell.

Sodom's overthrow in brimstone and fire from the Lord out of heaven is the partial fulfillment of Noah's curse, for the inhabitants of the cities of the plain are the descendants of Canaan, the son of Ham. (Comp. Gen. 9:25 and 10:19)

Although the cities of the plain comprised Sodom, Gomorrah, Admah, Zeboim and Zoar, the firstnamed seems to have been the cradle of their unnatural lust. It is often mentioned alone as the unholy representative of the heinous sin of *pederasty,* although Gomorrah seems to have been a close second in the unholy race for unnatural lust.

Not to mention any more than is absolutely necessary about this sin which ought to be divorced from the mind even, may we say that it is characterized by this, that every relation of the sexes is turned into its very opposite. This much ought to be said, however, for only then can we understand how that the church of God is often called by the name of Sodom and Gomorrah. (Cf. Deut. 32: 32, Isa. 1:10, 3:9; Lam. 4:6; Ezek. 16:46.) The sin of Sodom spiritually is the breach of the bond of the covenant that binds the church to God. Very unnatural it was that Jerusalem would crucify Jesus: He came unto His own and His own received Him not, but threw Him without the city and crucified Him. Reason why we read in Rev. 11:8: "And their bodies shall lie in the street of the great city which is called Sodom and Egypt, where also our Lord was crucified."

In that city Lot resided.

Now he had no business being there at all. He was the son of Haran, the grandson of Terah, the nephew of Abraham, the chosen of the Lord.

But Lot as resident of Sodom is representative of the people of God who seek the world. Lot had lifted up his eyes and beheld all the plain of Jordan that it was well watered there before the Lord destroyed Sodom and Gomorrah, even as the garden of the Lord, like the land of Egypt, as thou comest unto Zoar. And the result was that Lot pitched his tent towards Sodom. And here again we see that if we once set our foot on forbidden soil, walking in dangerous paths, we go from bad to worse. Did he first only pitch his tent, the Divine Committee of destruction finds him in a house. Was he first only pitched toward Sodom, this same committee finds him within the walls of this den of ferocious beasts.

And it went from bad to worse. Lot dwelling in the shadow of him who is called the friend of God is happy indeed. But Lot, away from the wholesome censure of the eye of Abraham takes unto himself a wife of Sodom who will reveal her wicked heart in the glance backward, a glance that must have been indicative of her longing heart for the city and its pleasure. And a wife that brings forth Sodomites, which are already betrothed to Sodomites to raise still more of the brood of the adder and the basilisks. How otherwise can you explain their callous sin of incest with their father? Or how can you explain the daughters' association with young men that mock with a testimony from heaven?

Also on Lot, that righteous man, is the stamp of Sodom. He lingered and lingered even in the face of such dire warning as is sounded by the angels. These messengers of God must needs grasp his hand and the hand of his wife and the hand of his daughters.

What is the end for Lot of all this fertile valley and of all his possessions? He looses all he had. He brings forth through unnatural associations enemies of God's people Israel and dies in obscurity: his name is mentioned no more and the day of his death is not mentioned.

And yet, how great is the love of God!

For Lot escaped the conflagration of Sodom and the blistering heat when the cities of the plain were overthrown.

For Lot had a righteous soul. And he had enough of God's spirit in him to be vexed continually with all the rotten deeds of the worldlings. So that Lot is even a beautiful figure in all the places where he is mentioned afterwards. And he is even mentioned as the type of God's people who shall remain unto the end. We may even say that Lot did not remain silent in Sodom. It is clear from the rude conversation of the Sodomites before his door that he must have judged them and condemned them. They say of Lot: he will needs be a judge!

Great is the love of God Who saves His people from the doom to come. Attend to this speech of the angels: Haste thee, escape thither; for I cannot do anything till thou be come thither! The Lord even does more than He promised to Abraham. The Lord would not destroy the just with the wicked even if He would find but ten righteous dwelling in Sodom. And God found but one. And this one must first be taken out of Sodom before the angel can destroy.

And now?

What means Sodom to us?

God tells us that His church which has become apostate earns that name spiritually. Isa. 1:9, 10; Ezek. 16. 46-49 and Rev. 11:8.

That church is married historically to God in Christ. They are married to heaven in their generations. But they turn to the earth and are taking the earth and worldly things to their bosom. And this unnatural al-

liance always goes hand in hand with hatred for the former relations, hence, they repeatedly crucify the Lord Jesus.

That is the reason why Sodom shall condemn the Pharisees in the day of judgment. Sodom sinned this sin of unnatural alliances in a physical sense. But the Pharisees and with them unbelieving Israel committed this unnatural sin in a spiritual sense: they crucified the bridegroom of Israel which is abomination to God.

And spiritually, Lot is left in this Sodom.

For such is the situation. Isa. 1:8. The true kernel is called the cottage in the vineyard, the lodge in the garden of cucumbers, the besieged city.

The Bride of Christ hates the Word of her groom and pollutes it. She makes after worldly lovers and becomes thru the ages the great whore.

And all this vexes the souls of the Lots of all the ages.

In the midst of all this the unnatural alliances threaten Lot.

God comes to the Lots of His choice and tells them: Come out of her my people that ye be not partakers of her sins and that ye receive not of her plagues. Be in the world but not of the world. Travel continually out of Sodom and escape the conflagration that is coming. Neither is this separation only spiritual. Many times Lot is called upon to very concretely separate himself from the Sodomites. He may not marry a Sodomite, neither may he allow it that his daughters marry Sodomites. He may not raise Sodomites for the hell that is coming. He must raise seed of the Covenant.

Also in his very concrete business and economic life he must remain aloof from the Sodomic influences. The less he entangles himself with the wives and son-in-laws of Sodom, with sodomite partners and business alliances, the less he will be inclined to linger when Divine Committees will come to bid him go to heaven. For the cry from heaven will resound in our ears presently: Escape from hell, My beloved! I cannot do anything until thou art safe in the midst of the angels and the perfect righteous ones in the house of the Father.

And Jesus, finally, has painted the final picture of Lot and Sodom.

This world shall be spiritually as Sodom in the last day. And perhaps also physically, for we notice that the intelligentsia are more and more condoning the hellish sin of homosexual relations. The end of this world shall be rotten to the core. And the Lots shall be still there. Oh, how they shall vex their souls!

But the Lots shall be the corks on which the God-forsaken world shall float. Until the last second. And then the angels shall once more come and by miraculous power God shall transform the Lots as in a moment, in the twinkling of an eye. And they shall soar to heaven.

And then Sodom shall burn once more. Not, however, in the choking fumes of sulphur and brimstone and bituminous matter, but with a fire that shall never be quenched. With the fire that burns in the lake of fire. The second death.

Oh, beloved, hunger not, lust not for the world! And do not make an apology for Sodom. Do not call the spiritual Sodom good in the sight of God. God is even now counting the righteous Lots. He is reckoning the time of His impending visitation!

And let us not ally ourselves with Sodomites. Fathers and mothers! Are your son-in-laws mocking when you interpret the angels' testimony? If they are you are in dangerous company. Depart!

And let us long for the coming of the messengers of Abraham's great Friend.

Methinks, I hear the rustling of their wings!

Woe to Sodom of all the ages!

But, blessed Zion!

Blessed Lot!

G. V.

As To Catechetical Instruction

It is not my habit to reflect on articles written by other editors or associate editors of our paper.

All the editors and associate editors are individually responsible for their own productions and no one is responsible for the productions of any of the other members of the staff.

But even though the staff-members are not editorially responsible for one-another's articles, there is also such a thing as moral responsibility.

And it is because of this fact and from the sense of moral responsibility that this time I make an exception and reflect on the article that appears in this issue under the heading: *Catechism and more Catechism.*

Only the conviction that the S. B. should at all times give sound leadership to our people and churches; and the further conviction that the article of our esteemed and beloved brother Gritters leads us exactly in the wrong direction, though such is, of course, not the intention of the writer at all, prompts me to write this editorial.

My first objection is that our brother belittles catechetical instruction.

He does this at once in the first paragraph. The catechism-hour is presented as consisting of asking and answering the questions and a *few minutes* discussion. But after that an *entire hour* seems to be given in some society or Sunday school class to bible study. This representation of catechism is *not true,* and wherever it is true *the pastor ought to be severely criticised for making so little of catechism.*

I have larger classes than any of our ministers. In fact, my classes range from forty to one hundred or more in each class. I always ask all the catechumens their questions. Yet, I find that I have from thirty to forty minutes left for discussion of the lesson. And the Rev.

Gritters ought to have almost the entire hour left for discussion in his much smaller classes.

How I manage this?

Just try this out. Prepare for every class. Make an outline of each lesson in your study. Before the class starts take twenty minutes to write the outline on the board. If you have no blackboard make mimeographed lessons. Ask each pupil one question from the book, not in the order in which they occur in the book, but promiscuously. Do not allow the younger catechumens (up to sixteen years of age) to take their books along and if they do collect them on your desk. Train them to have their answers at their fingers' end. And you will find that with a class even as large as forty you may have forty minutes of the hour for discussion of the outline you have prepared and on the board. Then, occasionally, take a written test, and your catechetical instruction will be far different from the description of it in the first paragraph of the article on which I am reflecting.

The brother writes: "That hour per week is for many of us a certain sacred inexplainable, mystical something, which so far transcend anything else that all other instruction is negligibly inferior. And this is an error". Now, in the first place, I know no people for whom catechism is "a certain sacred inexplainable, mystical something". We are not suffering from an overdose of respect for catechetical instruction. And never in my knowledge has catechism-hour been presented as *inexplainable* and *mystical.* But that, for the instruction in the truth and the doctrine of the church and for preparing the youth for their place in the Church, it far transcends any other institution, that is no error. And it should not be presented as an error. For, this belittles the value of catechism.

My second objection is, that the brother generalizes the idea of catechetical instruction so as to include all instruction given in the Church: "It includes the preaching of the gospel but it proceeds beyond it to embrace any and all official, personal, private training in the truth of God's Word". He arrives at this conclusion by way of reasoning merely from the meaning of the word for "to catechise" in Scripture, which cannot be done. Even in the Word of God "preaching" is not the same as "to catechise", as everyone well knows, nor is the shepherdizing of the flock identical with catechising. But, besides, ths generalization of catechism is contrary to usage in Reformed circles. The word "to catechise" in Reformed churches has been and still is wholly appropriated by the official instruction in doctrine of the seed of the covenant *by the church,* that is through the consistory. That and that only is catechetical instruction. And the brother has no right to give a new denotation to a word that has been so long time in use to indicate a very definite institution in Reformed churches.

In the third place, the brother makes the mistake of not distinguishing between the church as an organism and the church institute and, evidently, wants to bring all the life in the church under the wings of the latter in the strictest sense of the word. Only in that way can he get "more catechism." The Sunday school, the Ladies' Aid, the Men's Societies and Young Men's and Young Ladies' Societies, all are "catechisms" and ought to be "cathechised" by the pastor or by an elder. All this, in harmony with his generalization of the term catechism the brother would place on the same level and call catechetical instruction. Now, first of all, it may be remarked that this would be quite impossible for any pastor except in cases where the church he serves is very small; and even in that case I would consider it unnecessary and detrimental for the pastor so "to put his nose into everything". But, secondly, it is a mistake to bring all the organic life of the church under the church institute. Societies do not belong to the church institute but to the church organism. They are not organized by the consistory, but they organize themselves, freely, and they have the right to disband if they so desire. They elect their own officers and these cannot be imposed upon them by the consistory. They may elect their pastor as president, which I would deem advisable only in cases where they can find no other man or woman to function in that capacity, or they may not. They may ask pastor or elder to lead them in Bible-discussion or they may refuse to do so. And they may meet in the church-building or somewhere else, if they so desire. And also the Sunday school is a society. The Church institute may supervise these societies to an extent, but they proceed not from the institute but from the free life of the organism. And it would be fatal, indeed, to all society life, if they were brought under the church-institute. That would certainly be "papal". But just because of this clear distinction these societies, the Sunday school included, cannot even be compared with Cathechism, which proceeds from the church-institute pure and simple.

And, lastly, the brother makes the error of failing to distinguish between an officebearer and an office, and seems to think, that, no matter where a pastor or elder appears and instructs, he always functions in the capacity of an officebearer. This mistake is evident from the very first paragraph. The brother writes: "The first meeting is called 'catechism', the second one is just called a meeting. Catechism is official instruction in the truth The question cannot be suppressed: was the first meeting more official than the second? Did the pastor carry his office with him in that first meeting but drop it in the second? But if both are official, why should we call the first one 'catechism' and the second simply a meeting?" And it is evident from the entire subsequent argument that the brother imagines that the character of a meeting changes because the pastor carries his office with him into the meeting or the elder leads the discussion.

Now, it ought to be very clear to anyone, that this is not true at all. The pastor does not always function in

his official capacity as minister of the Word, even though he does not "drop his office". When he enters his home and greets his wife he does not promise the benediction upon her, though he should use the very words of the benediction used in the church. When he instructs his children in the home, he is still pastor, but his instruction is not official by the Church; he merely instructs as father. When he is president of the Ladies' Aid he certainly does not cease to be pastor, but in the Ladies' Aid he functions as president and not as pastor. If he instructs the teachers-meeting, he does not function as pastor officially. Anyone else can take his place and function just as well as he can. And that is true of his place in the Sunday school. By accepting a call to the church he does not become Sunday school teacher, and if the Sunday school is opposed to having their pastor as a teacher, he cannot even become one. When he accepted the call he did not become leader of the societies, nor does he have to become their leader. And therefore, it is a mistake to present the matter as if the person of an officebearer makes the instruction official. It makes no particle of difference, whether the pastor, an elder or a common member is superintendent or teacher in the Sunday school, it still is no official instruction, that is, the Sunday school does not function through the Christ-instituted offices.

And do not imagine that this makes little difference!

There certainly is difference between the preaching of the Word and the instruction through the offices and a mere talk by anyone. And the difference consists exactly in this, that Christ, Who instituted the offices for the well-being of His church on earth, will bless His church through these offices *as He will not bless her in any other way!*

And, therefore, it is my conviction that the brother points us in a wrong direction, which must not be followed at all.

The ultimate result of following the brother's advice would not be "more Catechism", but no catechism at all.

H.H.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D.V., te worden gehouden Woensdag, 8 Januari, 1936, om negen uur in den voormiddag in de Fuller Ave. Prot. Ger. Kerk te Grand Rapids, Mich.

M. VanderVennen, S.C.

NOTICE

A speech will be given by Rev. H. Hoeksema, Thursday, Jan. 9, in the Fuller Avenue Protestant Reformed Church. His topic will be, "The Vaunting Axe".

CORRECTION

The writer of the obituary notice of Mrs. T. Elhart, in the last issue of the Standard Bearer, omitted the names of Mr. and Mrs. J. Kuiper.

"Hath Ascended Up To Heaven"

M. J. of G. R., Mich., asks the question:

"How must John 3:13 be explained, where we read: 'And no man *hath ascended up to heaven,* but he that came down from heaven, even the Son of man, which is in heaven'."

Answer:

The context of the words shows that Jesus means to say to Nicodemus: I am the only one that is able to tell thee of heavenly things, for I was in heaven and no other man ever was.

The underscored words in the question "hath ascended up to heaven" have been the occasion of many different interpretations. The difficulty arises from the fact, that Jesus does not say *hath been in* heaven, but *hath ascended* up to heaven. This would seem to express that Jesus even at that time in some way had already ascended up to heaven, say, spiritually, or because of His personal union with the divine nature. However, it must be evident that this is not at all the meaning of the Saviour. For, in the rest of the text, he not only declares that He came down from heaven, but also that He at that very moment *is* in heaven. Surely, if the words *hath ascended* up to heaven are to be applied literally to Jesus, they must be applied in the same sense in which *He came down from heaven;* and this is impossible, for He was at that moment speaking with Nicodemus.

The key of the interpretation, therefore, must be sought in the last words: *who is in heaven.* The Lord means to say: because I am in heaven, according to my divine nature and the personal union of the human nature with the divine, therefore, I can speak of heavenly things. However, since He begins the sentence by speaking of *no man,* and since man would have to *ascend* into heaven in order *to be there* or *to have been there,* the Lord does not say: no man is or hath been, but hath ascended up to heaven.

Paraphrasing the text, therefore, we may render it as follows: "And no man hath ever ascended up to heaven; but the Son of man, who came down from heaven, *is* in heaven.

H.H.

EXTENDED CALL

A call has been extended to Rev. R. Veldman of Sioux Center, Iowa, by the Los Angeles Consistory.

Henry Maat, Secr.